

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1988, ἜΤΟΣ ΛΗ' Ἀριθ. Φύλλου 823

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1988

Πρὸς

Τὸ Θεοφιλὲς Ἱερατεῖον τὸ διακονοῦν τὰ Ἅγια.
Τὸ Ὅσιακὸν Τάγμα τῶν Μοναχῶν
Καὶ τὸ εὐσεβὲς λαϊκὸν πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας.

Πᾶσιν χάρις καὶ ἔλεος καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ
Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, παρ' ἡμῶν δὲ
εὐχή καὶ εὐλογία ἐπὶ ταῖς διανυομέναις ἐορταῖς τῶν
Χριστουγέννων, Νέου ἔτους καὶ Θεοφανείων.

Ἀγαπητοὶ

Καὶ πάλιν τὸ «μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων
κεκρυμμένον καὶ ἐπ' ἐσχάτων φανερωθέν» κατε-
νώπιον ἡμῶν ὡς ἐξαιρετικὸν ἐορταστικὸν γεγονός ἐπὶ
αἰῶνας ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ

πάντοτε λαμπρότητος, τιμῆς ἐνεκὸν πρὸς τὸν γεν-
νηθέντα Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ πάλιν ἐόρτια μηνύματα καὶ εὐχαὶ ὡς εὐαγ-
γέλια χαρᾶς καὶ στολισμοὶ καὶ κίνησις περισσῇ
συνωστιζομένων ἀνθρώπων διαφόρων ἀντιλήψεων
καὶ πεποιθήσεων πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Ὅλοι ἐορτάζουν Χριστοῦγεννα! Ἐρωτᾶται δέ:
Τὸ ἀπήχημα τῆς μεγάλης ἐορτῆς ἔχει καθολικὸν
χαρακτήρα;

Οἱ λαοὶ τῆς γῆς πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηυθύνθη τὸ
Ἀγγελικὸν μήνυμα «ἐτέχθη σήμερον ὑμῖν Σωτῆρ,
ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ» κατενό-
ησαν καὶ ἀξιολόγησαν τὸ ἐξ οὐρανοῦ χάρισμα;

Ἡ γῆινος σφαῖρα ποῦ ὑπεδέχθη τὸν Δημιουργὸν
τῆς ὥς ἓνα τῶν κατοίκων τῆς μετεβλήθη εἰς Παρά-
δεισον ὡς θά ὤφειλεν;

Τὸ ἐξαιρετὸν γεγονὸς τῶν Χριστουγέννων μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον, ποῦ ἀφορᾷ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου εἰς ὅλα τα μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς καὶ ὄχι μέρος αὐτοῦ, ἔχει καθολικὸν χαρακτῆρα ὡς θυσία ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον;

Μεγάλα ἐρωτήματα!

Εορτάζει ἡ Χριστιανικὴ οἰκουμένη Χριστούγεννα ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ Χριστιανικὴ παραδόξως ἐφαρμόζει χρονικὴν μέτρησιν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ συνεπιμαρτυροῦσα τὸ γεγονὸς ὡς ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὴν πορείαν τῶν αἰώνων.

Τυγχάνει λοιπὸν παγκοσμίου σημασίας ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ ὡς ὁρόσημον μεταξὺ δύο κόσμων, τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου.

Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὅσιν καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ παραδόξου ἀστέρος εἰς τοὺς ἀστρολόγους Μάγους, ξένους ὄντας πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν παράδοσιν τῶν Προφητῶν περὶ Μεσσίου, ὡς πρωτοφανοῦς σημείου ὑπερφυσικῆς γεννήσεως ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνθρώπου ἔχοντος τὰ γνωρίσματα Βασιλέως καὶ Θεοῦ κατὰ τὴν σημασίαν τῶν δώρων, σμύρνας, χρυσοῦ καὶ λιθάνου καὶ τὸ μετὰ ταῦτα κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, συνάγεται ὅτι σύμπας ὁ κόσμος ἐπληροφορήθη τὸ μέγα γεγονὸς. Ἐπανερχεται ὁθεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐρώτημα:

Υπῆρξε καθολικὴ ἡ λύτρωσις;

Οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἤκουσαν τὸ κήρυγμα περὶ Χριστοῦ καὶ πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ' ὧν ἡ σωτηρία. Τὸ ἀπεδέχθησαν ὁμως ὅλοι;

Ὡς γνωστὸν μόνον ἡ ἐξ' Ἑθνῶν Ἐκκλησία τὸ ἐδέχθη καὶ ἐκαρποφόρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πλουσίως, ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος μετὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ παρέμειναν εἰς τὸ σκότος τῆς προχριστιανικῆς ἀγνοσίας καὶ τὴν σκιὰν τοῦ νόμου, διότι δὲν ἐδέχθησαν τὸ χάρισμα τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ.

Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν λόγον τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ ἐγκεῖται ἡ δυνατότης τῆς ὀλικῆς ἐπιτυχίας τοῦ Θεικοῦ σχεδίου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Τὸ μέσον δι' οὗ ὁδηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι εἰς Θεόν, ἐνῶ οἱ ἀπιστοῦντες κατακρίνονται αἰωνίως, καθὼς Αὐτὸς ὁ Λυτρωτὴς θεβαίει: «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται».

Αὕτη ἡ ἀξιολόγησις τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας διὰ σαρκὸς οἰκονομίας τοῦ Θεανθρώπου. Ἡ δὲ ΠΙΣΤΙΣ ἀπορρέπει ἐκ τῆς πειθοῦς εἰς τὸν Θεῖον Λόγον καὶ τὰ θεϊκὰ παραγγέλματα καὶ ὡς τοιαύτη, ἐτέθη ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν πρωτόπλαστον ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς αὐτεξουσίου προαιρέσεως, δι' ἣν δυστυχῶς ἐκρίθη

ἐλλειπὴς ὁ Γενάρχης καὶ κατεκρίθη ὡς παραβάτης, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ.

Ἡ ὑποταγὴ ὁθεν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐρμηνεύεται ὡς ἀξιολόγησις ἀφ' ἐνός τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ τιμητικῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁλοκληροῦται δὲ εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, δηλαδὴ τὴν θέωσιν ἐκ τῆς ἀναλόγου ἐργασίας τῶν ἀρετῶν.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. «Ἄνθρωπος γίνεται Θεὸς ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσται!»

Ἦλθεν ἐπὶ γῆς ὁ Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος φέρων εἰρήνην καὶ κηρύττων τὴν ἀλήθειαν οἱ δὲ λαοί, οἱ μὲν τὸν ἐδέχθησαν, οἱ δὲ τὸν ἠρνήθησαν καταχρώμενοι τοῦ αὐτεξουσίου δικαιώματος καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο ἔκτοτε τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν.

Λυπηρόν. Λυπηρότερον ὁμως τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ἐκ τῶν πιστευσάντων μεγάλη μερὶς παρεχάραξε τὴν ἐξ' οὐρανοῦ ἀλήθειαν παρεκκλίνας ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως εἰς αἰρετικὰς δοξασίας καὶ ἀνεπιτρέπτους νεωτερισμοὺς καὶ μεταρρυθμίσεις κατὰ τὸ κοσμικὸν φρόνημα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐποχῶν.

Καὶ εορτάζει μὲν Χριστούγεννα ἀλλ' ὄχι κατὰ τὸ θεῖον θέλημα καὶ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ κατ' ἄνθρωπον, δηλαδὴ κατὰ τὰς κοσμικὰς ἐθιμοτυπίας.

Τυπικότης λοιπὸν ἐορτασμοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν μας χωρὶς νὰ ἐγγίξη τὴν ψυχὴν τὸ γεγονὸς τῆς ἐλεύσεως εἰς τὸν κόσμον τοῦ Σωτῆρος μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας διὰ τὴν δραστηριοποίησιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἰς τὰς ἡμέρας μας πρὸς ἐξαφανισμόν τῆς πίστεως, ὡς μαρτυρεῖ τὸ τελευταῖον ἐπαίσχυντον γεγονὸς, καθ' ὃ πλεῖστοι τῶν ἐορτασάντων πρὸ τίνος Χριστοῦγεννα ἀντιπαρῆλθον ἀδιαφόρως τὸ ἐγκλημα τῶν αἰώνων, τὴν αἰσχρὰν διακωμῶδησιν ἐπὶ τῆς κινηματογραφικῆς ὁθόνης τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ, ἂν δὲν ὑπῆρξαν καὶ θεαταὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος!

Ἀτυχῶς, ζῶμεν εἰς περίοδον μεγάλης θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς παρακμῆς. Ἡ οἰκουμενικὴ δρᾶσις, ἡ ἐκ τῶν ἔσω προδοσίᾳ τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ ἀρχῶν, ἡ ἐκκλισηὶς τῶν ἡθῶν, ἡ νομιμοποίησις τῆς ἀνηθικότητος, τὸ παράδειγμα ἐκτροχιασμοῦ ἐκ τῶν Ἀρχόντων καὶ πολλὰ ἄλλα δηλοῦν γενικὴν ἀποστασίαν καὶ ὁδηγοῦν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, προετοιμάζουν δὲ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς

Βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Πολὺς δὲ λαὸς ἀμερίμνως διάγει ὡς ἐπὶ Νῶε, διὰ τὴν εὐρεθὴ ἐξαπίνης πρὸ τῆς τρομερᾶς ἀποκαλύψεως!

Συναισθανθῶμεν ὅθεν ἀγαπητοὶ καὶ συνέλθωμεν ἐγκαίρως.

Τὸ θεῖον Βρέφος ἰδοὺ καλεῖ ἡμᾶς καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς φάνης εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν. «Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. » (Κορ. Β΄ ΣΤ΄ 2).

Ἦκουσε Κύριος τοῦ στεναγμοῦ τῶν δούλων Του καὶ «ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς γενόμενον ὑπὸ νόμον ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», ἐξαγγέλει ὁ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος Παῦλος (Γαλ. 4,4).

Ἡ τιμὴ καὶ εὐεργεσία πρὸς τὸν ἄνθρωπον μεγάλαί ὡς καὶ τὸ χρέος ἡμῶν, μικρά δὲ ἡ προσπάθεια ὡς ἀνταπόδομα. Ἐπιστροφήν ἐπιζητεῖ ὁ Θεὸς καὶ ἀποστροφήν τῆς ἀμαρτίας διὰ τὴν εἰσέλθῃ εἰς τὰς καρδίας μας, διότι διὰ τῆς ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς

Βηθλεὲμ εἰσόδου Του εἰς τοῦτο ἀποβλέπει καὶ διακαῶς ἐπιποθεῖ. «Υἱὲ δός μοι σὴν καρδίαν».

Παραδειγματισθῶμεν ἐκ τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐπιδείξωμεν ἀνάλογον τοιαύτην πρὸς τὸν ἀγαπήσαντα ἡμᾶς Θεόν.

Ἀξιολογήσωμεν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐαρεστοῦντες Αὐτῷ ὅπως ἐορτάζοντες ἀξίως τὴν Χριστοῦ Γέννησιν ἀποκομίσωμεν τὸ μέγα καὶ μακάριον ὄφελος τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, δι' ἣν καὶ Σωτὴρ ὠνομάσθη ὁ Γεννηθεὶς.

Εὐχόμενοι δὲ ἐκ μέσης ψυχῆς τὸν ὡς ἄνω ἀληθῆ καὶ θεάρεστον ἐορτασμόν Χριστουγέννων συνευχόμεθα καὶ τὸν ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1989 αἴσιον, εἰρηνικόν καὶ φορεᾶ παντὸς ἀγαθοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Εἰς τὸν ἄγοντα τὰ ὀνομαστήριά του Μακαριώτατον κ.κ. Χρυσόστονον Β΄ ἀπευθύνομεν τὰ πλέον εἰλικρινῆ συγχαρητήρια καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν ἐπ' ἀγαθῇ Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Ἐθνους. Εἴθε ὁ Κύριος τῆς δόξης νὰ ἐπευλογῇ κάθε του ἐνέργειαν διὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων ποῦ ἐνασκεῖ.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

πρὸς

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ εὐσεβὲς Χριστόνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

Χάρις, εἰρήνη καὶ ἔλεος ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Τέκνα μου λιαν ἀγαπητὰ καὶ πιστά,

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία»!

Ὁ μελωδικὸς καὶ χαρμόσυνος ὕμνος τῶν Ἀγγέλων ποὺ ἠκούσθη κατὰ τὴν Ἀγίαν ἐκείνην νύκτα πρὸ 1988 ἐτῶν ὑπεράνω τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, ὅπου *Χάριτι Θεῆ* ἐβρεφουργήθη εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Παναχράντου καὶ Πανάγνου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἐν φάτνῃ ἀνεκλίθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ – ὁ Χριστός!

Ὁλόκληρον τὸ Στερέωμα ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ὑπέρλαμπρον ἀστέρα, ὁ ὁποῖος ἀφύπνισε τοὺς «ἀγραυλοῦντας ποιμένας» καὶ ὠδήγησε τοὺς Μάγους τῆς Ἀνατολῆς πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου. Διότι **«ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»**. Ἐλαβε χώραν τὸ μέγα καὶ ἀνεπανάληπτον μυστήριον, τὸ κοσμοσωτήριον θαῦμα τῆς ἐν σάρκει οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν *«ἡμῶν σωτηρίαν»*.

Τὴν εὐλογημένην ἐκείνην νύκτα ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν, παράκλητος τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀπεσταλμένος τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ ἐνσαρκωτῆς τῆς εὐδοκίας καὶ εὐσπλαχνίας Του, διὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἐκπεσόντα διὰ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἄνθρωπον. Θεὸς ὢν κατέβη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγένε καὶ ἄνθρωπος, διὰ ν' ἀνεβάσῃ ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανὸν τὸν ἄνθρωπον!

Ἦλθεν ὁ εὐπαρρησίατος καὶ Θεόπνευστος Κῆρυξ τοῦ αἰωνίου κύρους ἀρχῶν καὶ ἀληθειῶν, ὁ Κοινωνικὸς ἀναμορφωτής, ὁ Λυτρωτής καὶ Σωτὴρ τοῦ «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένου» ἀνθρώπου γένους. Ἐκήρυξε τὸν **Νόμον τῆς Νέας Ἠθικῆς**, τὴν **Νέαν Θρησκείαν**, ἡ ὁποία εἶναι ἡ συμμετρικωτέρα καὶ ἀνώτερα πάσης ἄλλης, ὡς ἐξ **Ἀποκαλύψεως** θρησκεία. Θρησκεία τῆς Ἀγάπης,

τῆς Εἰρήνης, τῆς Συγγνώμης, τῆς Εὐσπλαχνίας καὶ τῆς Ἰσότητος!

Ἐξηφάνισε τὸ αἶσχος τῆς δουλείας. Ἐξήγαγε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν τραγικὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τοῦ ἐφάνέρωσε τὸν **Ἐναν Ἀληθινὸν Θεόν, Δημιουργόν του καὶ Ἐπουράνιον Πατέρα του**. Καὶ τὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σατανᾶ.

Τέκνα μου περιπόθητα,

Τὸ ἀπέρριπτον Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ ἐγένε τὸ καταφύγιον τοῦ νηπιásαντος Θεανθρώπου! Αἱ καρδίαι μας ἄς γίνουν τὸ κατοικητήριον Αὐτοῦ! Ναι, νὰ γίνῃ. Οὗτος ὁ κυβερνήτης τῶν σκέψεων, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν πράξεών μας. Καὶ ἰδίως τῶν νέων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἔχουν παραδοθεῖ εἰς τὴν νέαν θανατηφόρον ἀμαρτίαν τῶν ναρκωτικῶν. Νὰ ζοῦν κατὰ *Χριστόν!* **«Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία»**. (Πράξ Δ, 12). Καὶ νὰ φυλάσσωμεν ὅλοι τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξian, γνησίαν καὶ ἀνόθευτον, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς.

Καὶ νὰ τὴν προστατεύωμεν ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεσταντῶν, τῶν Χιλιαστῶν, τῶν Μασσόνων, καὶ λοιπῶν αἱρετικῶν καὶ κακοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται μὲ «δορὰν προβάτου», ἐνῶ εἶναι «λύκοι βαρεῖς». Κατ' αὐτὸν τὸν Θεάρεστον τρόπον συμπεριφερόμενοι, θὰ εἴμεθα καὶ εἰς τὴν παροῦσαν πρόσκαιρον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν, τὴν αἰωνίαν καὶ ἀτελεύτητον, παμμακάριοι καὶ πανευδαίμονες!

Καὶ τώρα ἄς προσέλθωμεν νοερῶς εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ συμπροσευχηθῶμεν ἐν ἀνατάσει ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅπως τὸ εὐφρόσυνον Ἀγγελικὸν μήνυμα **«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία, γίνῃ, κατὰ τὸν ἀνατέλλοντα, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, νέον ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1989, παγκοσμίως ζῶσα πραγματικότης, πρὸς δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ**.

Μετὰ πατρικῶν εὐλογιῶν ἐν Θεῷ σαρκωθέντι

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Χριστός) Ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη
καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη
(Βαρούχ Γ' 36-38)

Τώρα πού εισερχόμεθα εἰς τὸ μέγα μυστήριον τῶν μυστηρίων τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιόν του στέκονται ὅλαι αἱ Φυλαὶ τῆς Γῆς καὶ Γλῶσσαι ποὺ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν, ἃς θελήσουμε νὰ καταγράψουμε μερικὰς πενιχράς ἀντιδράσεις τῆς ψυχῆς μας, καὶ νὰ τίς μεταφυτεύσουμε εἰς τὰ στήθη ἐκείνων ποὺ τὸν θεωροῦν Θεὸν ζῶντα καὶ Σωτήρά των.

Αὐτὸ τὸ θεῖον γεγονός τῆς συγκαταβάσεως, ἔλαβεν χώραν πρὸ 1988 ἔτη, εἰς τὴν πόλιν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἀποτελεῖ ἀναντίλεκτον ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Οἱ Οὐρανοὶ καὶ ἡ Γῆ συναγγάλλοντο ἐπὶ τῷ τοκετῷ Του ὁμολογοῦντες Αὐτόν Ἄνακτα Ἀνάκτων. Ἐγεννήθη ἐκεῖ σ' αὐτὴν τὴν γωνίαν τῆς Γῆς μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ποὺ κατὰ τὴν Γραφὴν λέγεται οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ - Βηθλεὲμ, καὶ τοῦτο διότι ἀπεγράφετο τότε, ὁλόκληρος ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἐπὶ Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος, ἡ πρώτη ἀπογραφὴ, ὡς διαλαμβάνει ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ ἱστορικὸς Λουκάς (Β' 1-20).

Προσπάθησε ἡ ἀρνησις νὰ ἀγνοήσῃ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλὰ αὐτὰ στάθηκαν «πέτρα» τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας τὴν ὁποία καταγράφει ὁ συνέκδημος τοῦ Παύλου ἄνω ἱατρός καὶ ἱστορικός!

Τὶ καταπληκτικὸν γεγονός τῇ ἀληθείᾳ; Ὁ ποιητὴς τοῦ σύμπαντος νὰ ἀνακλίνεται ὡς Βρέφος, ἐσπαργαμένον ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων. Ἀσύλληπτον, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἀλλ' ἀληθές!! Ἦλθεν ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων ἀναρχὸς καὶ ἀναφής, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐκπεσοῦσαν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ὁδηγήσῃ σὲ μονοπάτια ἀφθαρτα καὶ αἰώνια. Ἐτοίμη τὴν προώριζαι «ἰσόθεον» πλησίον Του, μὲ μέσα ποὺ αὐτὸς μόνον οἶδε. Νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ ψυχικὰ καὶ τὴν ἐπανορθώσῃ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ διακελεύει μία ἄλλη μορφή, ὁ Θεὸς Παῦλος μὲ τὴν ἱστορικὴν ἐπιστολὴν του πρὸς Φιλιππησίους:

«Ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τὸ, εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν» (Φιλ. 20.7).

Δυστυχώς διά τούς άπίστους, αυτό αποτελεί μύθον, άπορρίπτοντες άσηζητητί την ύπαρξιν του Χριστού, αλλά διά τούς πιστούς, αυτοί στέκονται με θάμβος μπροστά σ' αυτό τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, πιστεύοντες Αὐτόν ὡς Σωτήρα Χριστόν, καὶ ψάλλοντες με ἀνυψωμένα τὰ χέρια τῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν εὐχαριστοῦν ἐγκαρδίως, διότι ἡ καρδιά τῶν «ἐπιστῶθη» κατὰ τρόπον θαυμαστόν. Ναι ἔτσι εἶναι τὰ ἀκλόνητα γεγονότα τῆς πίστεως νὰ βρίσκονται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸν μακαρισμὸν τὸν ὁποῖον ἀναγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης «Μακάριοι οἱ μὴ εἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Γιατί ἄραγε ἐμεῖς νὰ τύχωμεν αὐτῆς τῆς Θείας προνομίας πιστεύοντες ἀκραδάντως εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς Γεννήσεως τοῦ κτίστου τῶν πάντων πρὸ δύο χιλιάδες χρόνια; Ἡ σκέψις καὶ μόνον ὅτι σταθήκαμε τυχεροὶ τῆς ζωῆς ἐδραιώσαντες τὴν πίστιν μας διὰ τὴν ὑπαρξίν Του καὶ ζῶντες τὴν μυστηριακὴν ζωὴν μαζί Του, καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς ζωῆς μας, καί, ἔτι, λέγω διὰ τὴν μεταθανάτιον ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων, αὐτὴ ἡ σκέψις μᾶς κάνει δυνατούς. Αὐτὸς ὁ Παράδεισος ποὺ ἐπαγγέλεται ὁ Κύριος δι' αὐτοὺς ποὺ ἐκτελοῦν τὸ θέλημά Του καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ βρεθοῦν κατὰ τὴν παλιγγενεσίαν μεταξύ τῆς μερίδος τῶν σωζομένων.

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν»
Ματθ. 25-34.

Αὐτὸ τὸ θεῖον βρέφος τὸ ἐσπαργωμένον καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀγνῆς καὶ ἀειπαρθένου μητρός Του ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἃς ἀφήσουμε τὴν πέννα μας νὰ καταγράψῃ μερικὰ χαρακτηριστικὰ προαναγγέλματα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐν τῇ Βίβλῳ καὶ τοὺς χρησμούς τῆς ἀρχαιότητος διὰ νὰ καταδείξωμεν, χάριτι τοῦ Δυνατοῦ, ἀνατρέχοντας εἰς τὴν Γραφὴν ἅπαξ καὶ ἀπετολμήσαμεν τοῦτο.

Ὅταν ἐπεφτε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἰς τὴν παρακοὴν καὶ ἐκρύβη ἀπὸ τὸν Θεόν, ὡς ἁμαρτήσας, τότε ὁ Ὑψίστος μαζί με τοὺς πρωτοπλάστας ἐπέφερεν καὶ κατάραν κατὰ τοῦ Ὁφείως ἡ ὁποία ἀναγράφεται εἰς τὴν Γένεσιν Α' 15 «Αὐτὸς (ὁ Χριστὸς) σοῦ τηρήσῃ (συντρίψει) τὴν κεφαλὴν (καὶ κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου) καὶ ὁ δράκων ἀπλῶς θὰ κτυπήσῃ τὴν πτέρναν του.

Ὁ Κύριος εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσέα ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἀναστήσῃ ἄλλον σάν καὶ αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ ὑπακούουν τοῦ λοιποῦ οἱ δυσπιστοῦντες Ἰουδαῖοι. (Δευτερονόμιον 18.15). «Προφήτην ἀναστήσω αὐτοῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ὥσπερ Σὲ καὶ δώσω τὰ ρήματα αὐτοῦ».

Εἰς ἄλλον σημεῖον τῆς Πεντατεύχου Ἀριθμοὶ 24-17 ἀναφέρεται.

«Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ. Ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ καὶ θραύσῃ τοὺς Ἀρχηγούς Μωάβ».

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀνέμενον κάποιον ὡς Σωτήρα, αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Σωκράτης ἀλλὰ ὁ «Θεός» Ἀπόλλων εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν καὶ ἄλλου εἶπε: «Κάποιος με «βιάζει» ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ Σάρκα, θὰ γιαιτρεύῃ τὰ ἀνίατα πάθη καὶ θὰ λύῃ τὴν φθοράν» συμφώνως με αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπε ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη πρὸς τὸν Αυτοκράτορα Μαξέντιον. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μακρύνωμεν τὸν λόγον ἃς ἀνατρέξωμεν καὶ εἰς ἄλλο ἐδάφιον τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου περὶ τὰ 700 ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος σαφῶς ἀναφέρει:

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρίᾳ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουὴλ (ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν)».

Ὡς βλέπομεν ὁ Θ. Προφήτης σαφῶς ἀναφέρει διὰ τὴν Κόρην τῆς Ναζαρετ καὶ τὸν θεῖον τοκετόν της, ποὺ εἶναι ὁ Ἑμμανουὴλ τὸν ὁποῖον σημαίνει ὁ Θεὸς μαζί μας.

Ἀλλὰ διὰ τοὺς δυσπιστοῦντας ἃς ἀναγράψωμεν ὠρισμένα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα μᾶς δίδει ὁ ἱστορικός Ἰώσηπος σύγχρονος τοῦ Κυρίου μας, καὶ παραδεκτὸς παρὰ τῶν πατέρων μας. Εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τοῦ Κεφάλαιον Γ' (18ον Βιβλίον) ἀναφέρει:

«Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησοῦς, σοφὸς ἀνὴρ, παραδόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλος ἀνθρώπων... ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν... ἐφάνη γάρ αὐτοῖς τρίτην ἡμέραν ζῶν».

Οἱ ἀρνηταὶ προσεπάθησαν νὰ χαρακτηρίσουν τὸ σημεῖον αὐτὸ ὡς «ἐμβόλιμον» ἀλλὰ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἐπικυρώνουν κατηγορηματικῶς.

Κλείνοντας τὸ παρὸν ἃς ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν ψαλμὸν τοῦ Δαυὶδ: «Ἰνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά... κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ Χριστοῦ αὐτοῦ» (Ψαλμ. 2.1).

Ναί, κενὰ θὰ μελετοῦν διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ ἄπιστοι λαοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀκολουθήσουν τὴν τύχην τοῦ Δράκοντος, διὰ τὴν αἰωνίαν καταδίκην τῶν, ἡμεῖς δὲ ἀντιθέτως δοξολογοῦντες τὸν γεννηθέντα Ἰησοῦν, τὸν Σωτήρα μας, θὰ ἀναφωνήσωμεν μετὰ τῶν Ἀγγέλων τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ὅντως ἡ ἐκπεσοῦσα ἀνθρωπότης «ἠὐδοκῆθη» παρὰ τοῦ Παντοκράτορος, καὶ στενωπεῖα τῇ φωνῇ δοξάζει τὸν Σωτήρα της. Καλοῦμεθα λοιπὸν ἡμεῖς νὰ ζήσωμεν ἐν τῇ μάνδρᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ βιώσωμεν αὐτὸ τὸ θεῖον γεγονὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, μετὰ χαρὰν καὶ ἁγιασμόν, πιστεύοντες, ἐξομολογούμενοι καὶ κοινωνοῦντες, Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ νηπιᾶσαντος, δι' ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς πιστοὺς του. Γένοιτο

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Δέν ανατρέχουμε εις τὸ παρελθόν τί ἐγράφη εις τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὸν ἐπίσημον αὐτὸν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ τώρα σταχυολογοῦμεν ὀλίγα δι' αὐτὸν ὁ ὁποῖος καταυγάζει ὄχι μόνον τὸ Ὁρθόδοξον στερέωμα ἀλλὰ καὶ τὸ στερέωμα τοῦ σύμπαντος κόσμου, διότι ἡ ἀκτινοβολία του εἶναι παγκοσμίου ἐμβελείας.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν ἐπέλεξε καὶ τὸν ἐτοποθέτησε εις τὸν Οὐράνιον θόλον, ὡς ἓναν παμμέγιστον φωστῆρα τῆς τρισηλίου Θεότητος. Οἱ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὑπάρχοντες εἶναι «λάτρεις» τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου διότι ἀρδεύονται καθημερινῶς ἀπὸ τὴν ἀέναον πηγὴν τῶν Χρυσοστομικῶν ρεϊθρῶν, ὥς σταθοῦμε ὅμως σὲ ἓναν μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου τὸ ὁποῖον δίδει τὸ μέτρον τῆς πρὸς αὐτὸν ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ δέους πρὸς τὸ θεῖον του πρόσωπον.

«Χαίροις ὁ χρυσόρρειθος ποταμός, ὁ τὴν Οἰκουμένην καταρδεύων νάμα χρυσοῦν, χαίροις, ὁ τὴν γλῶτταν χρυσοῦς καὶ τὴν καρδίαν Χρυσόστομε τρισμάκαρ Πατριαρχὼν ἡ κρητὶς».

ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύβρεχτοι ἀκούουν αὐτὸ τὸ μεγαλυνάριον διὰ τὸν Ἅγιον ποῦ ἔχει χρυσοῦν τὸ στόμα χρυσὴν καὶ τὴν καρδίαν καταρδεύων τὰ σύμπαντα.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὑπῆρξε γόνος πλουσιοτάτης οἰκογενείας εἰδωλολατρῶν ἀρχικῶς ἀλλὰ ἐκχριστιανισθέντων ἀργότερον. Ὁ πατὴρ του γρήγορα ἐγκατέλειπε τὰ ἐγκόσμια καὶ μόνῃ ἡ εἰκοσάχρονος μητέρα του Ἀνθοῦσα παρέμεινε χήρα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ χριστιανικῶς, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομά της ἔχει καταγράψει ἱστορία ὡς μίαν μορφήν μεταξὺ τῶν πρώτων γυναικῶν. Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ μακαρία Ἀνθοῦσα εὐρίσκεται εις Οὐρανὸν πλησίον τοῦ Υἱοῦ της καὶ ἀπολαμβάνει τὴν δόξαν τοῦ φωστῆρος Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψε μὲ φόβον Κυρίου, καταστάς οὕτω εἰς τῶν μεγαλυτέρων ἁγίων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατόπιν ἐνδελεχοῦς προετοιμασίας κοντὰ εἰς τὸν ρήτορα Λιβάνιον τῆς Ἀντιοχείας, ὁ Χρυσόστομος κατέστη Ῥήτωρ τῶν ρητόρων ἡ δὲ πέννα του, πνευματοκινήτως, ἔχει συλλάβει ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν νόημα. Ὁ Χρυσόστομος δὲν ἄφησε σημεῖον τῆς Χριστιανικῆς του ἐργασίας ποῦ νὰ μὴν θίγῃ ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα τὰ ἀναφυόμενα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Τὰ συγγράμματά του, οἱ 1447 Λόγοι του καὶ 249 ἐπιστολαὶ του πρὸς ὅλον τὸ ποίμνιόν του θά

μένουν εἰς αἰῶνα αἰώνων ὡς «τεκμήρια» ζωῆς ποῦ ἐπίστευσεν ἀκροδάντως εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰργάσθη σ' Αὐτόν. Ἐκτὸς αὐτῶν, θεῖα συνάρσει, μας ἐγκατέλε τὴν Λειτουργίαν του ἡ ὁποία ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς κάθε ἡμέραν. Ὁ ἅγιος Πρόκλος, μαθητὴς του καὶ ἀργότερα Πατριάρχης Κων/πόλεως, ἀναφέρει πὺς ὁ Θ. Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τὰς ἐπιστολάς τοῦ Θ. Παύλου ἤκουε νοερῶς τοῦτον τὸν ἴδιον τὸν Παῦλον νὰ τὸν καθοδηγῇ.

Ἐπατριαρχησε περὶ τὰ ἑξ ἔτη ἐν Κων/πόλει εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀρκαδίου καὶ Εὐδοξίας περὶ τὸ 400 μ.Χ. καὶ ἦταν πάντα ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς Βασιλεῖς διὰ τὰς οἰκονομικὰς ἀτασθαλείας των καὶ τὰς ἀδικίας των. Αὐτὸ στάθηκε, διὰ νὰ τὸν ἀναθεματίσουν καὶ νὰ τὸν στείλουν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἀλλὰ πάλιν θεῖα βουλῇ, ἐπέστρεψε εἰς τὴν Πατριαρχικὴν του θέσιν. Ὁ ἅγιος ὑπέστη τὰ πάνδενα, ζῶν ζωὴν ἀσκητικὴν μὲ τροφὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ κρίθινον χυλόν, ποτὲ δὲ δὲν ἐδέχθη νὰ παρακαθῇ εἰς ἐπίσημον τράπεζα ἀρνούμενος διαρρηδὴν τοῦτο.

Ἡ τρίτη ἐξορία του ἦταν ἡ μαρτυρικὴ σφραγίδα ἐν τῇ ζωῇ του διότι κατεδιώχθη μέχρι Κουκουσοῦ καὶ Κομάνων Ποντιακῶν πεζοπορῶν πυρέσων καὶ νήσις. Τὴν δεκάτην τετάρτην Σεπτεμβρίου 407 μ.Χ. παρέδωκε τὸ πνεῦμα καὶ ἐτάφη πλησίον τοῦ μάρτυρος Βασιλίσκου, ὁ ὁποῖος πρὸ 100 καὶ πλέον ἐτῶν ἐμαρτύρησεν διὰ τὴν πίστιν του ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐτρεφεν ἰδιαίτεραν ἀγάπην ἀφιερῶσας Ἐπιτάφιον λόγον.

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ Θ. Χρυσόστομος ἅγιος, μάρτυς, ὁμολογητὴς, Καθηγητὴς καὶ ἀκριβῶς ὅπως λέγει τὸ μνημονευθὲν μεγαλυνάριον χρυσοῦς τὴν τε ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν. Ἄς τὸν παρακαλέσωμε ἡμεῖς οἱ πνευματικοὶ «τρόφιμοι» τῶν Λόγων του καὶ τῆς κατανυκτικῆς λειτουργίας του διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ ἀναμενόμενα δεινά.

Καὶ ἐπὶ ταῖς ἐγγιζούσαις ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων εὐχόμεθα πατρικῶς εἰς τὸ ποίμνιον τῆς Μητροπόλεώς μου καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὑγείαν καὶ εὐλογίαν παρὰ τοῦ νηπιάσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως χαρίσῃται τοῖς πᾶσι τὰ ἐπαγγελόμενα ἀγαθὰ ἐν τε τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ τῷ μέλλοντι.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΑΡΙΑΜ

Ἦδη εἰσῆλθομεν εἰς τὸ στάδιον τῆς τεσσα-
ρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν
εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ διὰ νὰ προετοιμασθῇ καὶ
ἀντιμετώπισῃ τὸν Κύριον ἐρχόμενον ὡς ταπεινὸν
νήπιον, ἐσπαργανωμένον ἐν τῇ Φάτνῃ τῆς Βηθλεέμ.
Δι' Αὐτόν, τότε, ἐν τῇ γενικῇ ἀπογραφῇ τῆς
Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας δὲν εὐρέθη κατάλληλον
κατάλυμα, ἐκτός ἀπὸ μίαν Φάτνην ἀλόγων, διὰ νὰ
ἀνακληθῇ ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων!!!

Αὐτὸν ἐξύμνησαν οἱ Οὐρανοὶ μὲ πλήθος Ἀγγέ-
λων, ψαλλόντων: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς
Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

οἱ Οὐρανοὶ ἀνοῖξαν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν νηπιά-
ζοντα Κύριον, καὶ εἰς μίαν ἄλλην γωνίαν ἐν τῷ
Σπηλαίῳ παρὰ τὰ δέκα πέντε ἔτη τῆς ἡ Παρθένος
«κατηξίωθη» νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον Αὐτόν ποῦ
ἐδοξολογοῦν οἱ Οὐρανοὶ καὶ διὰ τοῦ Ἀγγέλου
Γαβριὴλ «εὐηγγελίζετο», ὅτι Πνεῦμα Ἅγιον ἐπε-
λεύσεται ἐπὶ Σὲ καὶ δύναμις Κυρίου ἐπισκιάσει σοι
Λοκ. Α' 35.

Εἰς αὐτὸ τὸ ὑπερφυῆς γεγονὸς ἡ ἀνύμφευτος
κόρη ἡ ὁποία διατήρησεν ἀλύμαντον τὴν παρθενίαν
τῆς, ἔτεκε Ἐκεῖνον καὶ ἐκράτει εὐλαβῶς τὴν
κεφαλὴν Του ἀναπνέουσα τὴν ἀναπνοήν Του καὶ
βλέπουσα μὲ θαυμασμόν τοὺς εὐλαβεῖς ποιμένας νὰ
προσκυνοῦν Αὐτόν, ποῦ χαρίζει εἰς πάντας εἰρήνην,
χαρὰν καὶ εὐφορίαν. Καὶ ἡ πάναγνος πλαισιουμένη
ἀπὸ τὸν «μνηστήρα» τῆς Ἰωσήφ καὶ πιθανῶς καὶ ἀπὸ
τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόθεον ἐν ἐφηβείᾳ, ζῇ διὰ τὸ
ὑψιστον ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ.

Πρὶν ἀκόμη προλάβει ἡ Μαριάμ νὰ ἐγγραφῇ εἰς
τὸν κατάλογον τῆς ἀπογραφῆς τοῦ Αὐγούστου
Καίσαρος ἀντιμετώπισε τὸ τεράστιον πρόβλημα τῆς
ἀναχωρήσεώς της διὰ τὴν Αἴγυπτον, διότι ὁ Ἡρώδης
ἐζήτηι νὰ «ἀπωλέσῃ» τὸ παιδίον λόγῳ τῆς ἀφίξεώς
εἰς Ἱερουσαλὴμ τῶν ἐξ Ἀνατολῶν Μάγων οἱ ὁποῖοι
ἦλθον διὰ νὰ τὸ προσκυνήσουν ὡς Βασιλέα.

«Ἰδοὺ Μάγοι ἀπὸ Ἀνατολῶν παρεγένετο εἰς
Ἱερουσαλὴμ» Ματθ. 2-1 σύμφωνα μὲ τὴν ἀκριβῆ
Εὐαγγελικὴν ρῆσιν.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ, κατόπιν Ἀγγελικοῦ ὁράματος,
νὰ παραλάβῃ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον καὶ νὰ φύγῃ εἰς
Αἴγυπτον Ματθ. 2.20.

«Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα
αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον», ἐκτελεῖ τὴν
ουράνιαν ἐντολήν.

Ἡ νεαρὰ κόρη βαστάζουσα ἐν ἀγκάλαις τὸν
Ἰησοῦ, ὁδεύει νυχθημερόν διὰ τὴν Αἴγυπτον, πορεῖα
ἐκατοντάδων χιλιομέτρων, πρόσφυξ ἐν ξένη χώρα.
Ἐκεῖ τὰ εἰδῶλα τῶν Ἑθνῶν κατέπεσον σύμφωνα μὲ
ὅσα ἀναγράφει ὁ ὕμνογράφος τοῦ Ἀκαθίστου:

«Τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης (Αἰγύπτου) Σωτὴρ μὴ
ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχὺν πέπωκεν οἱ τούτων δὲ
ρυσθέντες (ἐμεῖς) ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον».

Καὶ ἀγωνίζεται μητρικῶς νὰ γαλουχήσῃ καὶ νὰ
ἀναθρέψῃ τὸν Κύριον ἐν Ναζαρέτ, διότι ἐκεῖ
παρέμεινεν ὁ Μνηστὴρ Ἰωσήφ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ
γενικὴ Προφητεία ὅτι «Ναζωραῖος κληθήσεται». Εἰς
τὴν Ναζαρέτ ἔπρεπε νὰ ἀνδρωθῇ ὁ Κύριος ἐν μέσῳ
εἰδωλολατρικοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ κόσμου, μὲ αὐτὰ ποῦ
εἶπε ὁ Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος πρὸς τὸν Φίλιππον
ἐρωτήσας αὐτόν «Ἐκ Ναζαρέτ δύνανται τι καλὸν
εἶναι;» Ὁ ἀναμάρτητος ἡνδρώθη ἐν μέσῳ κοινωνίας
παραπαιούσης καὶ ἁμαρτωλῆς, διότι ὡς γνωστόν, ὁ
Κύριος ἁμαρτωλοὺς ἤλθε νὰ σώσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὸ
ἀπολωλός. Δι' αὐτὸ ἡ ἐρώτησις τοῦ Βαρθολομαίου
ἦτο παντάπασιν σωστή.

Ἡ πάναγνος κόρη μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐορτάζει τὴν
δευτέραν ἡμέραν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ὡς
Σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διότι εἰς αὐτὴν ὁ
Οὐρανὸς ὥρισε νὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς κυοφορίας,
Γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς τοῦ Κυρίου. Δικαίως ἡ
Ἐκκλησία τὴν τιμᾷ καὶ τὴν ἐορτάζει, διότι αὕτη
ὑπῆρξε Ναός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος. Σὰν μητέρα τοῦ
Θεοῦ ἐτιμήθη ἀπὸ τὴν Τριαδικὴν Θεότητα μὲ τὸν
πλέον θαυμαστὸν τρόπον. Αὕτη κατέστη ἀνωτέρα
τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ καὶ Μήτηρ δι' ἡμᾶς τοὺς
εὐρισκομένους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς καὶ μήτηρ ὅλου
τοῦ κόσμου ἐφ' ὅσον θὰ πιστεύσουν εἰς αὐτήν.

Ἄς προστρέξωμεν εἰς τὴν ἀγνὴν κόρην τῆς
Βηθλεέμ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσωμεν ἑνδοακρὺς νὰ
τεῖνῃ εὐήκοον οὐς εἰς ἡμᾶς ποῦ τὴν ἐπίστευσάμεν,
ἐπικαλούμενοι ἀγωνιωδῶς τὴν θεῖαν Τῆς ἀντίληψιν.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΝ

*Ἐφέτος κατὰ τὴν ἐτησίαν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Σπυρίδονος ἐν
Σαλαμίνι, τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1988, συλλειτουργοῦντων τοῦ
Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κου Γερωντίου καὶ τοῦ
Πενταπόλεως κου Καλλιπίου ἔλαβεν χώρα σεμνὴ τελετὴ τῆς χειρο-
θεσίας εἰς Πρωτονοτάριον τοῦ κου Χρήστου Χαλβατζῆ, Ἀναγνώ-
στου. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτὸν Παράδεισον, καὶ πλουσίαν
ἀπόδοσιν εἰς τὸ ἔργον ποῦ ἐπιτελεῖται, εὐλογίαις τοῦ Σεβ/του
Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κου Γερωντίου. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον τῆς
Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἀναγράψωμεν τὰ τῆς εὐχῆς ἐν τῷ
Ὁρθόδοξῳ εὐχολογίῳ, μετὰ σχετικοῦ σχολίου.*

ΜΑΓΟΙ ΕΚ ΠΕΡΣΙΔΟΣ

Ἐπίκαιρον τὸ θέμα ἐν τῇ ἐνδόξῳ Γεννήσει τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς Μάγοι οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν ἀπὸ τινὰ χώραν τῆς Ἀνατολῆς, ἴσως τῆς Περσίας, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Κύριος. Ἡ παράδοσις βλέπει λύκνον ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐσπαραγανωμένον Βρέφος ἐν τῇ φάτνῃ ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἀλλὰ συμφώνως μὲ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον οἱ τρεῖς Μάγοι ἦλθαν νὰ προσκυνήσουν τὸ Βρέφος ἐν τῇ οἰκίᾳ Αὐτοῦ «καὶ ἐλθόντες οἱ Μάγοι εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον» Ματθ. 2-11.

Καὶ διατὶ μετὰ τὴν Γέννησιν ἐν Βηθλεὲμ νὰ μὴν ἀναγράψωμεν τὴν Ναζαρέτ, ὅπου εἰργάζετο ὁ τέκτων Ἰωσήφ καὶ παρέμεινεν ὁ Κύριος ὅλην τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν.

Βαθεῖς μελετηταὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ τρεῖς Μάγοι ἐξεκίνησαν «παρορμήσει Θεοῦ» νὰ πορεύωνται ἐν μέσῳ κακουχιῶν καὶ κινδύνων διὰ νὰ φθάσουν καὶ «προσκυνήσουν». Ὅπερ σημαίνει πὼς τὸ γεννηθὲν δὲν ἦτο ἓνας φιλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ μία ἰδιάζουσα ὑψηλὴ θεία προσωπικότης ἡ ὁποία τελικῶς θὰ ἤλλαζεν, τὴν ὅσιν τοῦ κόσμου. Καὶ προσέφεραν δῶρα εἰς τὸν νεογεννηθέντα Σμύρναν Χρυσὸν καὶ Λίβανον τὴν μὲν Σμύρναν διὰ τὸ πάθος τοῦ Κυρίου, τὸν Χρυσὸν ὡς Βασιλέα καὶ τὸν Λίβανον ὡς Θεόν.

Καὶ διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τι διὰ τὴν Σμύρναν, ἀνατρέχομεν εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ὁ ὁποῖος ἀναφέρει:

«Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνιασμένον οἶνον...»
Μαρκ. 15-22.

Καὶ ὁ Χρυσὸς ὡς Βασιλέα, ὁ δὲ Λίβανος, συμβολισμὸς ὅτι ὁ γεννηθεὶς ἦταν Θεός. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ἐπὶ πλεον τὰ τρία ὀνόματα τῶν Μάγων (πολλοὶ ἐκ τῶν Πατέρων πιστεύουν πὼς ἦσαν βασιλεῖς) εἶναι ὁ Κάσπαρ, ὁ Μελχιώρ καὶ ὁ Βαλτάσαρ. Οἱ Μάγοι καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Ἀστέρα (κατὰ τὸν θεῖον Ἰωάννην Χρυσόστομον, Ἄγγελος) καὶ ἀκολουθοῦντες αὐτόν, ἔφθασαν ὅπου ἦν τὸ παιδίον.

Ὁ Ἀστὴρ ὁ ὁποῖος τοὺς ἀκολουθεῖ εἶναι ἓνα τέλειον φυσικὸν φαινόμενον ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ τρεῖς Μάγοι, κατηυθύνθησαν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὰ νὰ φθάσουν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἀναζητήσουν παιδίον. Ὁ Ἡρώδης πληροφορηθεὶς τὰ τοῦ γεννηθέντος Βασιλέως θυμῷ μεγάλῳ ζητεῖ ὅπως ἀπωλέσει

αὐτό. Ἀλλὰ γράφοντας διὰ τὸν Ἀστέρα αὐτοῦ, ἐρωτῶμεν ποῖος ἔχει ἀστέρας εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του; Ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ ποιητὴς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς! Ὅπως γνωρίζομεν εἰς τὴν Γένεσιν ὁ Θεὸς ἐποίησεν τοὺς δύο φωστῆρας:

«Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους,

τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσων εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός». Γεν. Α' 16

Ἀνατρέχοντας ὁμως εἰς τὸ τοῦτο βλέπομεν, τὴν ἐπουράνιον στρατιὰν νὰ δοξολογῇ τὸν Παντοκράτορα, διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ἀστέρων καὶ ὅλων τῶν ἀστρικών συστημάτων ποὺ βλέπομεν εἰς τὸν Οὐρανόν.

«Ὅταν ἐγεννήθησαν ἄστρα ἤνεσάν με
φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου» Ἰώβ 38.7

Ἄς κλίνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ τὸν αὐχένα μας καὶ τὰ γόνατά μας μαζὶ μὲ τοὺς Μάγους καὶ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Παντοδύναμον καὶ ἀνακλιθέντα ἐν Φάτνῃ Κύριον παρακαλῶντας Τον, μὲ δάκρυα, νὰ φυλάττῃ ἡμᾶς καὶ τὴν ποιμνὴν μας ὑγιᾶ. Ἡμεῖς δὲ ὀρθοτομοῦντες, ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, τὸ πανύμνητον ὄνομά Του διότι, ὁ Τόπος τῆς Γεννήσεως ἡ Βηθλεὲμ ἐορτάζει τῶρα τὴν Γέννησιν κατὰ τὸ ὀρθόδοξον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ὡς καὶ ἡμεῖς.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Εἰς τὸν ἐορτάσαντα τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν π. Νικόλαον Καλοσκάμην τὰ πνευματικά του τέκνα ἐν Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνουν τὰς καλυτέρας των εὐχὰς. Εἴθε ὁ Ὑψιστος νὰ χορηγῇ εἰς αὐτόν δυνάμιν νὰ ἐπιτελῇ τὰ ἱερατικά του καθήκοντα τόσον εἰς τὸ θυσιαστήριον ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς του δραστηριότητας.

Ἐπὶ τῇ πανσεβάστῳ ἐπετείῳ Τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

ὑπὸ Ν. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου

«...Σήμερον τὸ τῆς χαρᾶς προοίμιον, ἐν τῷ Ναῷ εἰσάγεται τριετίζουσα καὶ παρθένοι ταύτης μετὰ λαμπάδων προπορεύονται...» (Ταράσιος Πατρ/χης Κ.Πόλεως).

Ἀληθῶς, μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ πομπὴ πρὸς τὸν περικαλλῆ Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Προπορεύονται Παρθένοι λαμπαδηφόροι! Ποία ἡ μόλις τριῶν ἐτῶν αὐτῇ παδίσκη, ἡ ὁποία, μὲ τόσῃ λαμπρότητά καὶ δόξαν εἰσάγεται εἰς τὸν Ἅγιον τοῦ Θεοῦ Οἶκον;

Εἶναι Ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εἶχε προορισθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπειρον Χάριν καὶ Πρόνοιαν τοῦ Ὑψίστου, ὡς τὸ ὄργανον, ὡς τὸ μέσον, τῆς τελέσεως τοῦ ἀνεκφράστου καὶ ἀνεπαναλήπτου Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Του, ἡ Παναγία, ἡ Πανάχραντος καὶ Πάναγνος Μαρία!

Ὑπὸ ποίων εἰσάγεται καὶ διατί;

Ὑπὸ εὐσεβῶν γονέων Της, τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, διότι δὲν ἤμπορουσαν ν' ἀποκτήσουν τέκνον καὶ εἶχον ὑποσχεθεῖ εἰς τὸν Θεόν ὅτι, ἐὰν τοὺς ἐχάριζε τέκνον, θὰ τὸ ἀφιέρωναν εἰς Αὐτὸν καὶ ὁ Μέγας Δωρεοδότης εἰσήκουσε τὰς δεήσεις των καὶ τοὺς ἐχάρισε τὴν Μαρίαν.

Καὶ οὗτοι ἐκπληροῦντες τὴν ὑπόσχεσίν των, ὠδήγησαν ταύτην, μόλις ἐγίνε τριῶν ἐτῶν, εἰς τὸν Ναόν, ὅπου τὴν παρέλαβεν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ προφῆτης Ζαχαρίας, ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ἐνδόξου Προφήτου, Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Κυρίου. Ὡς τῆς Θείας σκηνῆς! Ὡς τῆς πραγματοποιήσεως τῶν Βουλῶν τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων!

*

Αὐτὴν τὴν μεγάλην, τὴν πανένδοξον καὶ θαυμαστήν ἐπέτειον τῆς Εἰσόδου τῆς Παναγίας εἰς τὸν Ναόν, ἐορτάζει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πανηγυρικῶς. Καὶ εἶναι πράγματι τοιαύτη! Διότι κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Κεχαριτωμένη Κόρη δὲν εἰσῆλθεν ἀπλῶς εἰς τὸν Ναόν, ἀλλὰ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου εἰσῆρχετο «ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς» (Ἐβρ. θ. 7), διὰ νὰ παραμείνῃ ἐντὸς αὐτῶν ἐπὶ ὡδέκα ἔτη, τρεφομένη μὲ Οὐράνιον τροφήν καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τῶν Ἀγγέλων, μακρὰν τοῦ φθοροποιῦ κόσμου καὶ δεχομένη τὰς Χάριτας τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, προετοιμασθῇ δ' οὕτω νὰ γίνῃ ἡ Κιβωτὸς τοῦ προαιωνίου Θείου Λόγου καὶ τὸ κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ ἀειπάρθενος Κόρη

προσεφέρθη, Εὐδοκία Θεοῦ, ὡς πολυτιμώτατον δῶρον εἰς πᾶσαν τὴν Κτίσιν, τὴν «συστενάζουσαν καὶ συνωδίνουσαν», κατὰ τὸν Θεορρήμονα Ἀπόστολον Παῦλον (Ρωμ. η, 22). Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ προοίμιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως λέγει ὁ μέγας ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης Δαμασκηνός, ἡ Θεοτόκος «φυτευθεῖσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ καὶ πιανθεῖσα τῷ Πνεύματι ὥσει κατάκαρπος ἐλαία πάσης ἀρετῆς καταγώγιον γέγονε».

*

Ἐπέρασαν εἰς τὴν γῆν πολλαὶ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀπέκτησαν μεγάλην φήμην, ἀλλὰ διὰ τὴν ὠραιότητά των, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν των καὶ ἀλλὰ διὰ τὴν ἰσχύν των καὶ τὴν δόξαν των. Ἡ Παναγία τὰς ὑπερέβη ὅλας καὶ εἰς ὅλα, ἀναδειχθεῖσα τὸ ἡγιασμένον σκῆνωμα τῆς Θεότητος!

Εἰδικώτερον, ὡς πρὸς τὴν δόξαν, τῶν ἄλλων αὕτη ἦτο μόνον τοῦ κόσμου τούτου, δηλ. ἐφήμερος, ἐνῷ ἡ δόξα τῆς Παναγίας εἶναι αἰώνια. Τὸ μεγαλεῖον τῶν ἄλλων ἦτο ἐπίγειον, ἐνῷ τῆς Παναγίας εἶναι Οὐράνιον. Καὶ ἂν μερικαὶ ἐξ αὐτῶν ἐγιναν βασιλίσσαι Ἐθνῶν, ἡ Παναγία εἶναι Βασιλίσα τῶν Βασιλισσῶν. Παμβασίλισσα! Παντάνασσα, τῆς ὁποίας ὁ θρόνος εὐρίσκεται εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἰς τὰς εὐσεβεῖς καρδίας ὅλων τῶν χριστιανῶν. Καὶ ἐν τῇ Θεῇ Παντοδυναμίᾳ Της ἐκδηλώνει τὸ ἐλεὸς τῆς εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν Της χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ θετὰ καὶ κατὰ χάριν τέκνα Της, ἐνῷ ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ φυσικόν καὶ κατὰ σάρκα τέκνον Της.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου τὴν τιμοῦν καὶ τὴν λατρεύουν καὶ τὴν προσκυνοῦν, ἀλλὰ περισσότερο παντὸς ἄλλου χριστιανικοῦ λαοῦ, αὕτη τιμᾶται, γεραίρεται καὶ λατρεύεται καὶ προσκυνεῖται ἀπὸ τὸν φιλόχριστον ἑλληνικὸν λαόν. Καὶ δικαίως. Διότι ἡ Παναγία ἔχει ἐκδηλώσει ἰδιαίτεραν εὐνοίαν καὶ προστασίαν διὰ τὸ εὐσεβὲς Ἑλληνικὸν Ἔθνος, εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ποῦ διεξήγαγε, κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν του, «διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», κατὰ τὸ ἐθνικὸν ποιητὴν.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἕλληνες, εὐγνώμονες καὶ εὐμνήμονες, τὴν ἔχομεν ἀνακηρύξει δικαίως καὶ ἐπαξίως «Πολιοῦχον» καὶ «Ὑπέρμαχον Στρατηγόν». Ἡ εἰσοδὸς Της εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἶναι καὶ εἰσοδὸς Της εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων!

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας κατανοεῖ θεόθεν, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Καταβasiῶν τοῦ Σταυροῦ, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἐνδιατρίψωμεν μόνον μετὰ τὴν Στ' ὥδην, τροπάρια 2 καὶ 3, ἐκ τῶν ὁποίων, εἰς τὸ **δεύτερον** θὰ ἀσχοληθῶμεν ἰδιαίτερος, δεικνύοντες τὸ μεγαλεῖον τῆς Βίβλου, καὶ ἀναφέροντες ἓνα σημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ Ἰακώβ τοῦ ἐπικληθέντος παρὰ τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ (Νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν).

«Νεαζούσαις θεῖς παλάμαις, ὁ θεῖος Ἰσραὴλ, σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτερον κλέος ὁ νομολάτρης λαὸς ὑποπτευθεὶς ὅθεν οὗτος ἐξηπατήσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τὸν ζωφόρον τύπον· ὑπερέξει λαὸς γὰρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, νεοπαγῆς ἀνεβόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος.

Παράφρασις: Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ὁ προτελευταῖος Υἱὸς Ἰακώβ, ἐν Αἰγύπτῳ ἐγίνετο μέγας καὶ θαυμαστός, καὶ διηύθυνε τὰ τοῦ Φαραὼ (οὗτος ἐδοξε τῷ Κυρίῳ) καὶ ὁ Ἰακώβ ἦτο γέρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τυφλοὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ νὰ φέρῃ τὰ δύο τέκνα του διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ· Συμφώνως μετὰ τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα ὁ μεγαλύτερος Μανασσῆς πρὸς τὰ δεξιὰ του καὶ ὁ μικρότερος Εὐφραῖμ πρὸς τὰ ἀριστερά του. Κανονικῶς ἐπρεπε ὁ Ἰακώβ νὰ τοποθετήσῃ τὴν δεξιὰν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ Μανασσῆ καὶ τὴν ἀριστεράν του ἐπὶ τοῦ Εὐφραῖμ. Τότε συμβαίνει τὸ καταπληκτικόν! Ὁ Ἰακώβ βάζει τὴν δεξιὰν του ἐπὶ τοῦ Εὐφραῖμ καὶ τὴν ἀριστεράν του ἐπὶ τοῦ Μανασσῆ. Βλέπων ὁ Ἰωσήφ τὸ γεγονός ἐσπευσε νὰ διορθώσῃ τὸν πατέρα του. «οὐχ οὕτως πατήρ μου». Ἀλλ' ὁ Ἰακώβ τοῦ «ἐπεσήμανε» ὅτι αὐτὸ ποῦ κάνει εἶναι τὸ σωστὸ καὶ ἐδέχθη ὁ Ἰωσήφ τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἐνέργεια τοῦ πατρὸς του. Ἐτσι μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐγίνετο **Σταυρὸς** καὶ μάλιστα «ἐναλλάξ» (πολλὰς φορές) καὶ προσεκύνησεν, ὡς λέγει τὸ τροπάριον ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ.

Θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς Γραφῆς ἐν παραφράσει διὰ νὰ θελήσουν οἱ ἀναγνώσται νὰ ἀσχοληθοῦν μετὰ ἐνδιαφέρον: Γεν. ΜΗ' 12-21

«καὶ ἐξηγαγεν αὐτοὺς ὁ Ἰωσήφ ἐκ μέσου τῶν γονάτων αὐτοῦ καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ἐδάφους λαβὼν δὲ αὐτοὺς ὁ Ἰωσήφ ἀμφοτέρους, τὸν Ἐφραῖμ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ πρὸς τὴν

ἀριστερά τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν Μανασσῆ ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτοῦ πρὸς τὴν δεξιάν τοῦ Ἰσραὴλ ἐπλησίασεν εἰς αὐτόν!

Καὶ ἐκτείνας ὁ Ἰσραὴλ τὴν δεξιάν αὐτοῦ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐφραῖμ ὅστις ὁ νεώτερος, τὴν δὲ ἀριστεράν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μανασσῆ ἐναλλάξας τὰς χεῖρας αὐτοῦ διότι ὁ Μανασσῆς ἦτο καὶ ὁ πρωτότοκος.

Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰωσήφ ὅτι ἐπέθηκε τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐφραῖμ δυσηρεστήθη καὶ ἐπιασε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ μεταθέσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐφραῖμ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μανασσῆ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰωσήφ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ «Μὴ οὕτω πάτερ μου» διότι οὗτος εἶναι ὁ πρωτότοκος. Ἀλλὰ ὁ πατήρ αὐτοῦ δὲν ἠθέλησεν. Ξεύρω τέκνον μου ξεύρω. Καὶ οὗτος θέλει κατασταθῇ λαὸς καὶ θέλει γίνετο μέγας ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ νεώτερος θέλει γίνετο μεγαλύτερος καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ πληθὺς Ἐθνῶν».

Παντοῦ χαράσσεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τεσσαράκοντα ἔτη ἐν ἐρήμῳ μετὰ τὰ ὕδατα τῆς Πικρίας (Μερρᾶς), μετὰ τὸν Μωϋσῆν εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὄρος καὶ κατεπολέμει τὸν Ἀμαλῆκ ὅταν ἴστατο ἐν εἰδει Σταυροῦ μετὰ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένas ὁ ἡρωϊκὸς λαὸς ἐνῆκα τὸν Ἀμαλῆκ. Ὅταν «κουρασμένος» τὰς κατεβίβαζε τὰς χεῖρας του ἡ πλάστιγξ ἐγείρει κατὰ τῶν Ἑβραίων καὶ «ἀλλαχοῦ». Ὁ Σταυρὸς πάντοτε ἀποτελεῖ ὄπλον κατὰ τοῦ Πολεμήτορος. Περαινῶν εὐχομαι ἡ ἐπὶ θύραις Γέννησις τοῦ Κυρίου μας ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καταυγάσῃ τὴν ζωὴν μας ἡ ὁποία εἶναι βεβαρυμένη ἀπὸ ἀνομήματα. Γένοιτο.

ΑΡΧ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐξετυπώθησαν οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1989 τῆς Ἐκκλησίας μας τοῖχου καὶ τσέπης καλλιτεχνικοὶ εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλούσιοι εἰς περιεχόμενον. Τηλεφωνήσατέ μας, τηλ. 3628280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Σπανίως άνθρωπος απέτολμισε μεγαλύτερον έγχείρημα εις την ιστορίαν, όσον ο άπόστολος Παύλος. Δέν είναι μόνον αϊ μακραί και επίπονοι, αλλά και τόσοσ άποτελεσματικά και καρποφόροι όδοιπορίαί του πρός διάδοσιν του Εύαγγελίου εις τούς έθνικούς. Δέν είναι μόνον τó πληθος τών ύπ' αύτου ίδρυθεισών Έκκλησιών εις τά κέντρα τής Ρωμαϊκής αύτοκρατορίας. Δέν είναι μόνον ή άποφασιστική μάχη, την όποιαν έδιδε παντού κατά τής ειδωλολατρείας και οί άγώνες και οί κίνδυνοι, εις τούς όποιους έξετίθετο χάριν του μεγάλου σκοπού του. Άλλ' ούτε και ό,τι ή ισχυρά του προσωπικότης και τó άγωνιστικόν του πνεύμα έπέτυχον εις την άντιμετώπισιν τών σοβαρών έσωτερικών ζητημάτων τής νεαρής Χριστιανικής Έκκλησίας, εις την όποιαν έπεκράτησεν ή όρθή άντίληψις του Παύλου. Δέν ήτο άκόμη ούτε ή έπιβλητική παράστασις του, και ή καταπλήσσουσα παρρησία του, ένώπιον του βασιλέως Άγρίππα, του Φήλικος και του Καίσαρος και ή ύποστήριξις του Χριστιανικού Εύαγγελίου, έν μέσω τών λυσσαλέων έξωτερικών έχθρών, (τών Ιουδαίων και τών Έθνικών), βυσσοδομούντων και καταδικόντων διά παντός μέσου του πρώτους Χριστιανούς, ως και τών ύπούλων και δολίων ψευδαδέλφων (τών Ιουδαϊζόντων Χριστιανών), κατασυκοφαντούντων και διασυρόντων τó άποστολικόν του αξίωμα και την γνησιότητα του κηρύγματος του.

Έκείνο τó όποιον ύπέρ πάντα άποτελεϊ τó μεσουράνημα του άστερισμού τούτου και τó σημαντικότερον γεγονός, εις την όλην χριστιανικήν δρᾶσιν του άγίου Άποστόλου, είναι ή έλευσις και τó κήρυμά τους, εις τās Άθήνας.

Έχρειάζετο τόλμη μεγάλη και θάρρος και άποφασιστικότης πρός τούτο. Άλλά και εύστροφία πνεύματος και θέλησις ισχυρά και τέχνη πολλή του λόγου και δύναμις ακατάβλητος.

Έδῶ, εις τās Άθήνας, έπρόκειτο νά δοθῇ ή άποφασιστική μάχη κατά τής ψευδοῦς θρησκείας και από την έκβασιν αύτῆς έξηρτάτο κατά μένα μέρος ή έπιτυχία τής περαιτέρω διαδόσεως και έπικρατήσεως έν τῷ κόσμῳ τής θρησκείας του Χριστού.

Διότι αϊ Άθηναί άντιπροσωπεύουν ό,τι έκλεκτόν είχε νά παρουσιάσῃ ο κόσμος τότε. Τό φιλοσοφικόν πνεύμα ήτο κτῆμα τών πολλών και αϊ φιλοσοφικάί ένασχολήσεις ήσαν ή καθημερινή τροφή τών Άθηναίων. Τά άθάνατα μνημεία τής αρχαιότητος, τά

όποία θαυμάζει ο κόσμος όλος, είναι δείγματα τής τέχνης τής έποχῆς εκείνης και τά έργα τών μεγάλων φιλοσόφων και συγγραφέων μαρτυροῦν την πνευματικήν άνθισιν, την όποιαν συνήνησεν ο Παύλος.

Άλλ' ο άπόστολος δέν ήτο άμοιρος σοφίας και γνώσεως. Καί επί πλέον ήτο έφοδιασμένος διά του άγίου Πνεύματος και κατείχε την ύψιστην σοφίαν, την ύψιστην αλήθειαν. Δέν ήτο έρευνητής. Ήτο κάτοχος τής αληθείας έξ άποκαλύψεως Θεοῦ, και «σευδς» έκλογῆς. Δέν έδίδασκε άνθρωπίνην σοφίαν, αλλά την θείαν σοφίαν και ή τέχνη του λόγου του δέν έστηρίζετο εις την πειθῶ τής καλλιεπείας και τούς κανόνας τής ρητορικής, άλλ' εις την δύναμιν του Θεοῦ, και εις την βαθειάν πίστιν του. Έγνώριζεν, ότι ο Θεός είναι πάνσοφος και έπομένως πᾶσα άνθρωπίνη σοφία είναι σταγών έν ὠκεανῷ έν συγκρίσει πρός την θείαν αλήθειαν, την όποιαν έγνώρισεν εις ήμᾶς ο Χριστός. Καί διά τούτο ὠρρώδησε, δέν έδειλίασε και δέν έδίστασε, όταν έπρεπε νά άντικρύσῃ τούς σεβασμίους και πειραμένους έκπροσώπους τής διανοήσεως επί του Άρείου Πάγου. Καί τούς άντιμετωπίζει άτάραχος, γαλήνιος, ήρεμος. Τούς παρατηρεϊ μέ πολλήν συμπάθειαν και έρχεται νά τούς βοηθήσῃ νά ιδοῦν τó φῶς και νά έξέλθουν από την πλάνην. Τούς βλέπει ως άπολωλότα πρόβατα, ως ψυχάς, διά τās όποιās Χριστός απέθανε και αναλαμβάνει προθύμως έργον λυτρώσεως των. Τό περιεχόμενον του λόγου του, έχει αφ' έαυτοῦ την δύναμιν νά τούς πείσῃ. Τά έξωτερικά στοιχεϊα τής ρητορείας, συνοδεύουν την οῦσίαν του λόγου και είναι αξιοθαύμαστον, ότι οὐδόλως ύστεροῦν τών κλασσικῶν ρητορικῶν λόγων, τών αρχαίων Έλλήνων ρητόρων. Ο Παύλος έμπνέεται. Καί κάθε λέξις τής περιφήμου δημηγορίας του, είναι έμπνευσμένη. Η κατάλληλος λέξις εις την κατάλληλον θέσιν και εις την κατάλληλον ὤραν.

Ο άπόστολος του Χριστοῦ έν μέσω του άριστοκρατικού κύκλου τών Άεροπαγίτων. Άπέναντί του όρθώνεται μεγαλοπρεπῆς επί του Ίεροῦ Βράχου, — άθάνατον μνημείον κάλλους και άρμονίας, ο Παρθενών. Καί ο Παύλος άποφασίζει νά κτίσῃ έδῶ τόν Ναόν του Αϊωνίου, έν τῷ όποίῳ «ζῶμεν και κινούμεθα και έσμέν».

Εύρίσκεται εις τó κέντρο του έθνισμού. Άλλά τι μέ τούτο; Έφ' όσον υπάρχουν άνθρωποι έδῶ,

πλάσματα του Θεού, έχει την θέσιν του τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας. Ἦμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ ἔχουν μεγάλην γνώσιν, πολλήν μόφωσιν. Ἀλλὰ δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἄνθρωποι μὲ καρδιά, τὴν ἴδια καρδιά πού συναντᾷ κανεὶς εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἐπομένως μὲ συναισθήματα. Ἡ θρησκευτικότης δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς ἓνα σύνθετος φαινόμενον, ἀπόρροια ἀπλῶς τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου, τῆς πνευματικῆς των δίψης, τῶν ἐκζητήσεων των. Ἀλλ' ἦτο κάτι τὸ πρωτοφανές. Τὸ ἐπεσήμανεν ὁ Παῦλος, μόλις πρωτοαντίκρουσε τὴν πόλιν «κατείδωλον» καὶ εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρῃ τὴν βαθεῖαν αὐτὴν εὐσεβείαν καὶ πίστιν, τῆς ὁποίας δείγματα καὶ ἑκφράσεις ἦσαν οἱ πολλοὶ βωμοὶ καὶ τὰ εἰδῶλα πού ἐκόσμουσαν τὴν αἰωνίαν πόλιν. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ τοὺς ἀφοπλίσῃ ἀπὸ κάθε διάθεσιν χλεύης, περιφρονήσεως καὶ εἰρωνείας, καὶ τοὺς προδιέθεσεν εὐμενῶς. Τὸ ἐγκώμιον τῆς εὐσεβείας των δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ τοὺς κολακεύσῃ. Ἦτο εἰλικρινές καὶ δίκαιον. Ὁ Παῦλος δὲν τοὺς ἐβλεπεν ὡς ἀπίστους, ἀλλ' ὡς πιστοὺς. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν εἶχον τὴν γνησίαν πίστιν. Τὴν πίστιν τὴν ἰδικήν του. Ἐκεῖνος πιστεύει εἰς τὸν Ἐνα. Αὐτοὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν ἰδικόν του, ἀφοῦ εἶχον ἀφιερῶσαι εἰς τοῦτον καὶ βωμόν «Ἀγνώστῳ Θεῷ». Δὲν εἰσάγει λοιπὸν καινὰ δαιμόνια, ὡς εἶχεν ἄλλοτε κατηγορηθῇ ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. «Ὅν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν!» Ἐπομένως δὲν ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ κρημνίσῃ τὰ ἱερά των, ἀλλὰ διὰ νὰ κτίσῃ τὸ πραγματικόν Ἱερὸν. Δὲν ἀπορρίπτει τὸ ὑλικὸν πού εὕρισκε, ἀλλὰ τὸ χρησιμοποιεῖ. Ἰσταται ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀγιάζει τὸν βράχον. Καὶ θεμελιώνει ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ μείνῃ αἰωνία καὶ ἀσάλευτος. Ὁ λόγος του ἦτο σπόρος. Καὶ εὐτυχῶς δὲν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σκληροῦ βράχου. Τὸν ὑπεδέχθησαν εὐγενεῖς ψυχαί. Ὀλίγαι, ἴσως, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν. Ὀλίγοι δὲν ἦσαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι; Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ἔργον τῶν πελώριον ἀπλοῦται εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἰδρύθη ἡ πρώτη Χριστιανικὴ κοινότης διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορείαν τῆς, διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς δόξαν τοῦ παναγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδας, ὁ ἐνδοξος Ἀπόστολος εἶχε καταγάγει τὴν περιφανεστέραν νίκην του. Ἡ μάχη εἶχε δοθεῖ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σοφία εἶχεν αἰχμαλωτισθῇ εἰς τὸ ἄρμα τῆς ὑπερτάτης

ἀληθείας, τὴν ὁποίαν κατόπιν μὲ τόσῃν εἰλικρίνειαν

Ὁ Παῦλος ὠμίλησεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὡς σίφων ἐσάρωσε τὴν εἰδωλολατρείαν. Ὁ λόγος τοῦ εἶχε τόσῃν δύναμιν, ὥστε, ὅταν πλησιάσῃς εἰς τὸν Ἀρείον Πάγον, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν αἰσθανθῇς τὰς παλμικὰς δονήσεις τῆς σταθερᾶς του φωνῆς, νὰ καθυδύνουν τὴν ἀκοήν σου. Ὁ τόπος, ὅπου ἐστάθη, εὐωδιάζει ἀπὸ θυμίαμα. Πλησιάζεις καὶ γεμίζει ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ ἱερὸν δέος.

Τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἀντίκρουσε «κατείδωλον» ὁ Παῦλος. Ἡ ἐπίσκεψίς του, τὴν ἐτίμησε, καὶ τὴν καθηγίωσε. Καὶ κατεκλύσθη ἀπὸ θυσιαστήρια καὶ ἐκκλησίας χριστιανικὰς.

Εἰς τὸν λόγον τοῦ Παύλου, ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς, κατὰ μέγα μέρος τὴν χριστιανικὴν μας ιδιότητα. Θὰ ἦτο ἡ μεγαλυτέρα δικαίωσις τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου, ὅτι δὲν κατέλυσε τὴν ψευδῇ λατρείαν τῶν εἰδῶλων, διὰ νὰ διαδεχθῇ ἄλλη χειροτέρα, ἡ λατρεία τῆς ὕλης, τοῦ χρήματος, τῆς σαρκός, τοῦ ψεύδους, ἐὰν διὰ τῆς ἀγίας ζωῆς μας καὶ τῆς ζωῆς πίστεως λατρεύωμεν, εἰς τὸν ἐντὸς ἡμῶν ἀχειροποιήτον ναόν, Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐζήτουν «εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιεν, καίτοι γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα».

Ὁ Παῦλος ἐν Ἀθήναις ἔκαμε τότε τὸ θαῦμα του. Ἄς θαυματοουργήσῃ καὶ πάλιν, ἀνάπτων εἰς τὰς καρδίας τῶν κατοίκων τῶν νέων Ἀθηνῶν τὴν φλόγα τῆς πίστεως, καὶ ἄς προμηθεύσῃ ἡ ἰσχυρά του πρεσβεῖα τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν χάριν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, τὴν καρδίαν αὐτὴν τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καὶ ἐπὶ τὸν σκληρῶς δοκιμαζόμενον εὐγενῆ καὶ φιλόχριστον λαόν τῆς.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα τὰ ὀνομαστήριά του ἐκλεκτὸν συνεργάτην π. Χρυσόστομον Βάρκαν εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαψιλεύσῃ πλουσίαν εὐλογίαν καὶ κρεῖττονα χάρισμα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἶναι καθήκον ὅλων τῶν Μονῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως προμηθεύωνται τὰ ἡμερολόγια Τοῖχου καὶ Τσέπης ἀπὸ τὰ Γραφεῖα, Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι, ἐκδιδόμενα εὐλογίαις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία με εὐσέβεια πιστεύει, ὅτι ἡ καταξιωθεῖσα διὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἀγιότητά της, νὰ ὀνομασθῇ ἀπὸ τὸν ἄγγελον «Κεχαριτωμένη καὶ Εὐλογημένη ἐν γυναιξί», δὲν ἐγίνε καὶ γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ ἔμεινε «Ἀειπάρθενος». Οἱ διάφοροι αἰρετικοὶ καὶ οἱ Ἰεχωβίται δὲν παραδέχονται αὐτὴ τὴν διδασκαλίαν με μεγάλο πείσμα.

Στηρίζονται σὲ αὐτὸ τὸ χωρίον πού ἀκούσαμε σήμερα πού εἶπε ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ στὸ ὄνειρό του: «Ἰωσήφ υἱὲ Δαυὶδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου κ.λπ.» καὶ τὸ «Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξε αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον». Καὶ μᾶς λένε: α) Ὅτι διὰ τῶν φράσεων: «Μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου» καὶ «παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ» φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἔλαβε σὰν σύζυγον τὴν Θεοτόκον· β) Ὅτι μετὰ τὴν φράσιν «Καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον» βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι μετὰ τὴν ἐγνώρισε καὶ γ) Ὅτι ἀπὸ τὴν λέξιν «πρωτότοκος» φαίνεται, ὅτι ἐγέννησε καὶ ἄλλα παιδιά, δηλαδὴ ὑπάρχουν καὶ δευτερότοκα.

Ἄς ἀπαντήσουμε στὸ κάθε ἓνα ξεχωριστά. Καὶ α) Μετὰ τίς φράσεις «Μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου» καὶ «παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ» δὲν πρέπει, νὰ νομιζόμεν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἔλαβε σὰν σύζυγον τὴν Θεοτόκον, ἀλλ' ὅτι τὴν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασίαν του, γιατί ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἡρώδης ζήτησε νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί δὲν θὰ μπορούσε ἡ Θεοτόκος μόνη χωρὶς τὴν προστασίαν τοῦ Ἰωσήφ νὰ τὸ προστατεύσῃ.

Οἱ Διαμαρτυρόμενοι ὅμως καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά δὲν προσέχουν ὅτι προτοῦ νὰ φανερωθῇ ὁ Ἄγγελος ἢ Ἀγ. Γραφή ὀνομάζει τὸν Ἰωσήφ ἄνδρα αὐτῆς ὡς ἐξῆς: «Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς δίκαιος ὢν...» ἐνῶ ἀκόμα ἦταν μνηστήρ αὐτῆς, γιατί στὸν ἀμέσως προηγούμενον στίχον ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς: «Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ

Ἰωσήφ». Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη, ἡ Μαριάμ καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀγγέλου ὀνομάζεται στὴν Ἀγ. Γραφή «μεμνηστευμένη» ἐνῶ ἐάν ἦταν ἀληθινὴ ἢ ἐρμηνεία πού δίδουν οἱ διάφοροι αἰρετικοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται «γυνὴ» τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὄχι «μνηστήρ».

Ἄς δοῦμε καὶ τὸν Λουκά τί μᾶς λέει: «Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν... ἀπογράψασθαι σὺν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικὶ οὓση ἐγκύω». Γιατὶ δὲν λέει «σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ» ἀλλὰ λέει «σὺν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ».

Καὶ ἂν, κ.κ. ἐρμηνευταί, ἐρμηνεύετε κατὰ γράμμα τὸ Εὐαγγέλιον, γιὰ πέστε μας, ὁ Ἄγγελος λέει τὸν Ἰωσήφ υἱὸν Δαυὶδ «Ἰωσήφ υἱὸς Δαυὶδ μὴ φοβηθεὶς κ.τ.λ.» ἦταν υἱὸς Δαυὶδ; Ἀσφαλῶς, θὰ πείτε ὄχι. Γιατὶ λοιπὸν αὐτὸ δὲν τὸ ἐρμηνεύετε κατὰ γράμμα καὶ τὸ ζήτημα τῆς Μαρίας τὸ ἐρμηνεύετε κατὰ γράμμα; Καὶ γιατί δὲν τὸ ἀπορρίπτετε ὅλο αὐτό, μιά καὶ ἦταν ὄνειρο; Θὰ εἰσαστε πῶς εἰλικρινεῖς, ἂν διαγράφατε ὅλο τὸ ἐδάφιο, παρὰ πού τὸ διαστρέφετε.

Σὲ κανένα ἐδάφιο τῆς Ἀγ. Γραφῆς δὲν διαβάζουμε γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ ἀλλὰ Μήτηρ τοῦ Παιδιοῦ ἢ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ.

Βλέπουμε στὸ Ματθ. «Τὸ παῖδιον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ», «ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴ μητέρα αὐτοῦ», «Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴ μητέρα αὐτοῦ νυκτός», «Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴ μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθον εἰς γῆν Ἰσραὴλ πουθενὰ δὲν ἀναφέρει τὴν γυναῖκα του. Στὸ Λουκά διαβάζουμε: «Καὶ οὐκ ἐγνώσθη Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ», «Καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν», «Καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς». Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ὀνομάζει τὴν Μαριάμ γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ «Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ» καὶ «ὕστερῃσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν».

Αὕτῃ ἦταν ἡ πραγματικὴ ὀνομασία Μήτηρ τοῦ Παιδιοῦ καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὄχι γυναῖκα Ἰωσήφ, γιατί ποτὲ δὲν ὑπῆρξε γυναῖκα του, ἀλλὰ μόνον μνηστὴρ του, καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ βρῖσκεται σὲ προφύλαξιν καὶ κηδεμονία.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ, ἐπῆγε εἰς «τὸν οἶκον ΑΥΤΗΣ» καὶ ὄχι στὸν οἶκον ΑΥΤΟΥ. «Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν οἶκον ΑΥΤΗΣ» διαβάζουμε στὸν Λουκά α' 5.

Ἐρχόμαστε στὸ ἄλλο ἐπίμαχο θέμα στὸ ἐπίρρημα «ἕως», δὲν βλέπετε μᾶς λένε ὅτι ἡ Γραφή, λέει, ὅτι δὲν ἐγνώρισε αὐτήν, «ἕως οὗ ἐγέννησεν...» πρὶν νὰ συγκατοικήσωσι ἄρα κατόπι τὴν ἐγνώρισε. Πῶς μᾶς λέτε, ὅτι εἶναι Ἀειπαθένης ἡ Μαριάμ; Τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τῆς Γραφῆς θὰ φροντίσωμεν νὰ τὴν

έρμηνεύσωμεν διὰ τῆς Γραφῆς, γιατί τὸ ἐπίρρημα ἕως σημάνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, ὅτι ποτὲ ὁ Ἰωσήφ δὲν ἐγνώρισεν σάν σύζυγον τὴν Πάνεππον Θεομήτορα, καὶ ὅτι δὲν προηγήθη, προηγούμενος τοκετός, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω.

(Γεν. Η' 5) «...Τὸ ὕδωρ ἡλαττοῦντο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός...», πρόκειται γιὰ τὰ νερά τοῦ κατακλυσμοῦ. Μετὰ τὸν δέκατον μῆνα, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι ἔπαυσε τὸ νερὸ νὰ ἐλαττώνετο; ἀσφαλῶς ὄχι, ἐπομένως τὸ ἐπίρρημα ἕως δὲν σημαίνει τὴν διακοπὴ, μιᾶς καταστάσεως καὶ τὴν ἐναρξὶ ἄλλης, σημαίνει τὸ ἀντίθετο τὴν συνέχεια, τὸ ἀμετάβλητο.

– Καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα καὶ ἐξελθὼν οὐκ ἀνέστρεψε ΕΩΣ τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ρωτᾶμε. Ἀφοῦ δὲν ἐπέστρεψε ὁ κόρακας, ὅσο καιρὸ ἦταν τὸ νερὸ, μήπως ἐπέστρεψε ὅταν ξεράθηκε τὸ νερὸ; ποῦ σάν σαρκοφάγο πτηνὸ ποῦ εἶναι ὁ κόρακας, καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίᾳ του, νὰ ξαναγύριζε στὴ φυλακὴ του τὴν κιβωτό;

– (Β' Βασιλ. ΣΤ' 29) «Καὶ τῇ Μελχόλ θυγατρὶ Σαοὺλ οὐκ ἐγένετο παιδίον ΕΩΣ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτῇ».

Καὶ ρωτᾶμε τοὺς διάφορους ἐρμηνευτάς, ἢ ἀπὸ ἀγνοία, ἢ ἀπὸ πονηρία κινούμενοι. Ἀφοῦ ἐγέννησε ἡ Μελχόλ, μέχρι ποῦ πέθανε, μήπως ἐγέννησε μετὰ τὸν θάνατόν της; Γιατί σύμφωνα μὲ τὴν ἐρμηνεία τοὺς πρὸς τὸ ἐπίρρημα ἕως θὰ πρέπει νὰ γέννησε μετὰ θάνατο.

– (Ψαλμ. σα' 7). «Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρήνης, ΕΩΣ ΟΥ ἀντανερεθῇ ἡ σελήνη». Ἄν ἔχη λοιπὸν ἡ ἐρμηνεία τοῦ «ἕως οὐ» ὅπως λένε οἱ Διαμαρτυρόμενοι, οἱ Ἰεχωβίται καὶ οἱ λοιποί, τότε θὰ πρέπει μετὰ τὴν ἐξάλειψι τῆς Σελήνης, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Κυρίου νὰ μετατραπῇ σὲ ἀδικία...

– (Ψαλμ. Ρθ' 1) «Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ΕΩΣ ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν μήπως ἅμα οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου γίνουν ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του, θὰ κατεβῇ ἀπὸ «τὰ δεξιά» Τοῦ Πατέρα Του, ποῦ σάν «αἰώνιος Λόγος ΗΝ τὸ πρότερον» (μᾶς λέει ὁ Ἰωαν. ΣΤ' κεφ. στὴν Α' Καθολ.), ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος γράφει. «Αὐτὸς δὲ ὁ Κ. Ἰ. Χριστὸς – μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ **διηνεκές**, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ». Ἐπομένως τὸ ΕΩΣ ΑΝ σημαίνει τὸ παντοτεινόν.

– (Ψαλμ. ΡΚΒ' 21) «...Οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ΕΩΣ ΟΥ οἰκτερεῖσαι

ἡμᾶς». Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι μετὰ τοὺς οἰκτιρμούς θὰ σταματήσουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πιστῶν νὰ εἶναι ἐστρεμμένοι εἰς τὸν Κύριον. Ἐπομένως ἡ ἐννοία τοῦ ἐπιρρήματος «ἕως» καὶ σ' αὐτὸ τῷ χωρίῳ δὲν εἶναι ἡ διακοπὴ μιᾶς καταστάσεως καὶ νὰ ἐρθῇ ἄλλη. Ἀλλὰ ἡ συνέχεια καὶ μετὰ «τοῦ οἰκτερεῖσαι».

– (Ἰωαν. Θ' 18) «Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ· ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ΕΩΣ ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς κ.λπ.». Καὶ σ' αὐτὸ τὸ χωρίο τὸ ἐπίρρημα ΕΩΣ σημαίνει τὴν συνέχεια τῆς ἰδίας καταστάσεως, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μετὰ τὴν πρόσκληση τῶν γονέων τοῦ τυφλοῦ δὲν ἐπίστευσαν, ὅπως μᾶς τὸ λέει ρητῶς καὶ ὁ Εὐαγγελιστής.

– (Κη' 20) «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι» εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς – πάσας τὰς ἡμέρας ΕΩΣ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Μήπως ὅμως μετὰ τὴν συντέλειαν θὰ παύσῃ νὰ εἶναι μαζί τους; ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί ὁ ἴδιος πάλιν, προηγουμένως εἶπεν «...πάλιν ἐρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς ἐμαυτὸν, ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε» «Ἰωαν. ΙΔ' 3). Καὶ στὴν συνέχεια στὸ (ΙΖ' Ἰωαν. 24), «Πάτερ, οὓς δέδωκας μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ, κεκεῖνοι ὡς μετ' ἐμοῦ». Καὶ βέβαια τὸν **πνευματικὸν Κόσμον**, τὴν μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος τούτου τὴν αἰώνιαν ζωὴν.

Ἀλλὰ μὴ πλανώμαστε γιατί, ὅσον σταμάτησε τὸ νερὸ τοῦ κατακλυσμοῦ νὰ λιγοστεύῃ, ὅσον ὁ κόρακας ἐπέστρεψε στὴν Κιβωτὸ ὅταν ξεράθηκε ἡ γῆ, καὶ ὅσον ἡ Μελχόλ γέννησε μετὰ τὸν θάνατόν της, ἄλλο τόσο γέννησε καὶ ἡ «Θεοτόκος» μᾶς ἄλλα παιδιὰ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου. Τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία τοῦ «ἕως» μᾶς τὴ δίνει ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγοντας· «Τὸ ΕΩΣ ἐνταῦθα εἶρηκεν οὐχὶ ἵνα ὑποπτεύσῃς, ὅτι μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἐγνώ, ἀλλὰ ἵνα μάθῃς, ὅτι πρὸ τῶν ὠδίνων πάντως ἀνέπαφος ἦν ἡ Παρθένος».

Γιὰ τὴν ἐννοίαν ἐπίσης τῆς λέξεως πρωτότοκος τοῦ ἰδίου χωρίου ἔχουμε σαφεῖς καὶ ἀκαταμάχητες μαρτυρίες πάλι ἀπὸ τὴν Ἀγ. Γραφή. Οἱ Ἰεχωβίται, οἱ Διαμαρτυρόμενοι καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοί, παρουσιάζουν ἄλλο ἐπιχείρημα ὅταν χάσανε τὸ πρῶτο μᾶς παρουσιάζουν τὴν λέξι «πρωτότοκος» «ἔτεκε τὸν Υἱὸν Αὐτῆς τὸν πρωτότοκον» λένε, κατὰ συνέπειαν ἔκανε καὶ ὑστερότοκους γιούς.

Ἀλλὰ τὸ «πρωτότοκος» δὲν σημαίνει ἐδῶ τὸν πρῶτον τότκον, καὶ ὕστερα καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ τὸν μόνον. Γιατί, ἂν τὸ «πρωτότοκος» δὲν σημαίνει ἐδῶ τὸν πρῶτον καὶ μόνον, ἀλλὰ τὸν πρῶτον, καὶ ὕστερα

ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλοι, τότε τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς δεῖξουν καὶ σὲ μᾶς ποῖοι εἶναι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, οἱ ὅμοιοι μὲ Αὐτὸν στὴν οὐσίαν καὶ στὴν φύσιν ἐκ τῆς Παρθένου γεννηθέντες. Γιατὶ ἂν τὸ «πρωτότοκος» σημαίνει τὸν πρῶτον μεταξύ ἄλλων ὑστερότοκων κατ' ἀνάγκην θὰ πρέπη νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ οἱ ὑστερότοκοι τῆς ἰδίας οὐσίας καὶ φύσεως πρὸς Αὐτὸν τὸν πρῶτον, τοῦ ὁποίου αὐτοὶ ἀκολουθοῦν.

Ἡ λέξις «πρωτότοκος» λοιπόν, ἐκφράζει κυρίως τὴν ἀρνησιπροηγουμένου τόκου. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ «μόνου» καὶ ἐπὶ τοῦ «μονογενοῦς». Ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μας ἔχουμε τὴν Ἀγ. Γραφήν, ποὺ ἐνῶ μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι μονογενής, (Ἰωαν. γ' 16), ἐν τούτοις λέει καὶ τὰ ἐξῆς: «Ὅταν εἶναι μονογενής, (Ἰωαν. γ' 16), ἐν τούτοις λέει καὶ τὰ ἐξῆς: «Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ (ὁ Θεός) τὸν πρωτότοκον (Υἱὸν Του) εἰς τὴν Οἰκουμένην (λέγει), καὶ προσκυνησάτωσαν. Αὐτῶ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ», (Ἐβρ. α' 6). Τί συμπέρασμα θὰ βγάλουμε ὅτι ὑπάρχει καὶ δευτερότοκος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἡ Γραφή ὀνομάζει Αὐτὸν «πρωτότοκον» γιατί τὸ θέλουν οἱ Ἰεχωβίται, οἱ Διαμαρτυρόμενοι κ.λπ.; Δὲν θὰ ὑπάρχη μεγαλύτερη βλασφημία ἀπὸ αὐτὴν. Τὸ «πρωτότοκος» ἀποκλείει κάθε προηγούμενο τόκον, εἶναι ἐδῶ ἴδιο μὲ τὸ μονότοκος, μονογενής· καὶ ὅπως ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν ἀναρχον Αὐτοῦ γέννησιν, παρ' ὅτι λέγεται «πρωτότοκος» (Ἐβρ. γ' 6), εἶναι ὁ «μονογενής» Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρός, (Ἰωαν. γ' 16), ἔτσι εἶναι καὶ κατὰ τὴν ἐν χρόνῳ γέννησιν, παρ' ὅτι λέγεται «πρωτότοκος» τῆς Παρθένου «μονογενής» Υἱὸς τῆς παναχράντου Αὐτοῦ Μητρός.

Σὲ ἄλλα σημεία τῆς Ἀγ. Γραφῆς συναντᾶμε τὴ λέξη «μόνος» νὰ ἐρμηνεύεται «πρῶτος». Τὸν Ἀδάμ π.χ. τὸν μόνον ἀπὸ χῶμα πλασθέντα ἄνθρωπον, ἡ Ἀγ. Γραφή τὸν λέει πρωτόπλαστον (Σοφ. Σολ. 5, 1, 11), χωρὶς νὰ ὑπάρχη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο (δηλαδὴ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ χῶμα) καὶ «δευτερόπλαστος» ἢ «τριτόπλαστος». Γιατὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν δῆθεν δασκάλων τοῦ Εὐαγγελίου ἀφοῦ ὑπάρχει «πρῶτος» θὰ πρέπη νὰ ὑπάρχη καὶ «δεύτερος». Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει.

Τὴν λέξι «πρωτότοκος» τὴν συναντᾶμε στὴν Ἀγ. Γραφή καὶ μὲ τὴ σημασίαν τοῦ ἀγαπητός, ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, περιούσιος: «Σὺ δὲ ἐρεῖς τῷ Φαραῶ. Τάδε λέγει Κύριος, υἱὸς πρωτότοκός μου Ἰσραὴλ». (Ἐξοδ. δ' 22) ὡς καὶ «Πανηγύρει καὶ Ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβρ.

ιβ 22), ὡς καὶ «πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. η' 29).

Τέλος ὁ Κύριος λέγεται, «Πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν», καὶ πρωτότοκος πάσης κτίσεως [ὄχι πρωτόκτιστος]. Πρωτότοκος τῶν νεκρῶν λέγεται γιατί αὐτὸς πρῶτος ἔσπασε τὰ δεσμά τοῦ Ἀδου ἀναστηθεὶς ἐδώρησε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν πιστεύουν. «Πρωτότοκος δὲ πάσης κτίσεως», λέγεται, διὰτὶ εἶναι ὁ προαιώνιος γεννηθεὶς ἀπὸ τὸν Πατέρα πρὶν νὰ δημιουργηθῇ ὅποιαδήποτε κτίσι «ὁρατὴ ἢ ἀόρατος».

Αὐτὸς ὁ Θεὸς Πατὴρ θέλησε, ὅπως ὁ μονογενὴς Του Υἱὸς καὶ Λόγος «γέννηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων» (Κολ. α' 18).

«Πρωτότοκος τοῦ Θεοῦ Πατρός, (Ἐβρ. α' 6). «Πρωτότοκος» τῆς Μητρός Αὐτοῦ, (Ματθ. α' 25). «Πρωτότοκος» ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς (Ρωμ. η' 26). «Πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν», (Κολ. α' 18 Ἀποκ. α' 5). «Πρωτότοκος» πάσης κτίσεως (Κολ. α' 15) καὶ δημιουργὸς τῶν πάντων, κατὰ τὸ: Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲν ἐν ὃ γέγονεν» (Ἰωαν. α' 1). «Οὐ πάντων ὁ πρωτότοκος πρὸς τοὺς ἐπιγεμένους ἔχει τὴν σύγκρισιν (λέγει ὁ Μ. Βασίλειος), ἀλλ' ὁ πρῶτος διανοίγων μήτραν, πρωτότοκος ὀνομάζεται».

ΑΡΧΙΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΡΥΠΑΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς - Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ ΤΗΣ ΜΑΣΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μονάζουσαι, εὐλαβέστατοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, πατρικῶς εὐχόμενοι εὐλογοῦμεν ὑμᾶς.

Ἐσχάτως ὡς γνωστὸν πολὺς θόρυβος ἐγένετο καὶ δεδικαιολογημένως ἐξεδηλώθη ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις καὶ ὀργὴ τῶν πιστῶν ὡς ἐκκρηξις συνειδήσεως διὰ τὴν προβολὴν εἰς τοὺς κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἀντιχριστιανικῆς ταινίας «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός».

Βάσις καὶ ἀφορμὴ ὅμως τοῦ αἰσχροῦ τούτου κινηματογραφικοῦ ἔργου ὑπῆρξε τὸ ὁμώνυμον μυθιστόρημα τοῦ ἀπίστου καὶ μισοθέου Νικολάου Καζαντζάκη, τὸ ὁποῖον διαστρέφει καὶ κακοποιεῖ βαναύσως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ βλασφημεῖ καὶ χλευάζει τὸν Θεάνθρωπον Σωτῆρα Χριστὸν δι' ἀκατονομάστων αἰσχροτήτων.

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἐχαρακτήρισε τὸ ἔργον τοῦτο ὡς τὴν χειροτέραν βλασφημίαν τῶν αἰώνων ἀσυγκρίτως ὑπερβάλλουσαν ἀπάσας τὰς αἵρέσεις τῆς δισχισιτοῦς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Διὸ καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ Συνεδρίᾳ αὐτῆς κατεδίκασε μετὰ ἀγανάκτησεως καὶ ἀποτροπιασμοῦ τὸ βδελυρὸν περιεχόμενον τοῦ βιβλίου τούτου καθὼς καὶ τῶν ἄλλων συναφῶν ἀσεβῶν συγγραφῶν τοῦ ὕβριστοῦ τῆς Θεανδρικής ὑποστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὴν κινηματογραφικὴν παρανοικὴν ταινίαν τοῦ σκηνοθέτου Σκορτσέζε καὶ ἀπεφάσισε ὁμοφώνως τὸ σημερινὸν συλλεῖτουργον αὐτῆς μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸν ἀναθεματισμὸν τούτων, ὁμοῦ δὲ καὶ τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ τῆς Μασωνίας.

ΔΙΟΤΙ

Ὁ Χιλιασμός ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς αἵρέσεως τοῦ Ἀρειανισμοῦ ἀρνούμενος τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα, τὴν Θεομήτορα Παρθένον Μαρίαν καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἑνσαρκὸν οἰκονομίαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δευτέρου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν Θεῖαν Λατρείαν, τὰ Πανάχραντα Μυστήρια, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, τὰς ἁγίας Συνόδους, τὰς σεπτὰς Εἰκόνας, τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὸν πανσεβάσιον τοῦτο καὶ σωτήριον Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν, τὴν ἐνδοξον Σημαίαν τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, τὰ τετιμημένα ἑλληνικὰ ὄπλα καὶ ἐν γένει τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἱερὸν αὐτῆς κλῆρον.

Ἡ δὲ Μασωνία εἶναι ἰδίᾳ θρησκεία μυστηριακή, κρυφία, πάντῃ ἀντίθετος καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείαν, ἀποκαλοῦσα τὸν Θεὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος διὰ τοῦ ὀνόματος «ΜΑΤΣ» ἀρνούμενη διαρρήδην οὕτω τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὡς Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος ἐκ τοῦ μὴ ὄντος καὶ συνοχεᾶ τοῦ παντός.

Ἐλκει δὲ τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς εἰδωλατρείας ἔχουσα ἰδίαν μυστικὴν λατρείαν, ναοὺς, βωμοὺς καὶ στοάς, ἀποκαλουμένους «ἐργαστήρια» ἔχει μῆσεις καὶ θρησκευτικὰς τελετὰς μετὰ συμποσίων καὶ εὐωχιῶν καὶ ἰδίαν ἱερατικὴν τάξιν καὶ βαθμοὺς καὶ δρᾶ οὐχὶ ἐν πληρεφωτί, ὡς ἡ Ἀγία ἡμῶν θρησκεία, θεωρεῖ δὲ πάσας τὰς λοιπὰς θρησκειὰς μηδὲ τῆς χριστιανικῆς ἐξαιρουμένης, ὡς ὑποδεεστέρας ταύτης.

Ὁ δὲ μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «Εἰ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἢ τῷ ΑΝΑΘΕΜΑ μαρὰν ἀθά», (Α' Κορινθ. ΙΣΤ' 22) ὡς ἐπίσης καὶ τὸ «...ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ΑΝΑΘΕΜΑ ΕΣΤΩ» (Γαλ. Α. 8-9).

Οἱ ἱεροὶ δὲ Κανόνες ἀποφαίνονται ὡς ὁ 1ος τῆς ἁγίας Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου «...εἰ τις τῶν ἀπάντων μὴ τὰ προειρημένα τῆς εὐσεβείας δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζοιτο, καὶ οὕτω δοξάζοιτο καὶ κηρύττοι, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἰέναι τούτων ἐπιχειροῖ «ΕΣΤΩ ΑΝΑΘΕΜΑ». Ὁμοίως καὶ ὁ 1ος τῆς Β' ἁγίας Οἰκουμ. Συνόδου, «Μὴ ἀθετεῖσθαι δεῖ τὴν πίστιν τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν Τριακοσίων δεκαοκτῶ ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συνεληθόντων, ἀλλὰ μένειν ἐκείνην κυρίαν καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗΝΑΙ ΠΑΣΑΝ ΑΙΡΕΣΙΝ». Σχετικοὶ εἶναι καὶ οἱ ἀναθεματισμοὶ τῶν Ὁριγενείων καὶ λοιπῶν αἵρετικῶν δοξασιῶν ὑπὸ τῆς Β' ἁγίας Οἰκουμ. Συνόδου (Ι. Πηδάλιον «Ἀστέρος» 1970 σελ. 216, 155, 212 ἀντιστοιχῶς) κ.ά.

Ἐφ' ᾧ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἡ τηροῦσα ἀπαράβατως καὶ ἀνοθεύτως τὰ πάνσεπτα δόγματα, τοὺς θεῖους Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, στοιχοῦσα ἀκλινῶς ταῖς ἀνωτέρω Ἀποστολικαῖς καὶ Κανονικαῖς ἐπιταγαῖς,

ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ

ἐν ἐπιτραχηλίῳ καὶ ὡμοφορίῳ ὁμοθυμῶς:

Τοῖς βαναύσως βλασφήμοις γράμμασι τοῦ βιβλίου

«Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός» καὶ λοιπῶν ἀσεβῶν συγγραφῶν, δι' ὧν ὁ μόνος ἐπὶ γῆς Ἀναμάρτητος Θεάνθρωπος Ἰησοῦς μεταβάλλεται εἰς χυδαῖον ἀμαρτωλὸν θνητόν.

ΑΝΑΘΕΜΑ

Τῷ δυσεβῇ Χιλιασμῷ τῷ ἀρνούμενῳ τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθὼς καὶ ἐκ τῶν τιμαλφεστέρων ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνος τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα.

ΑΝΑΘΕΜΑ

Τῇ δαιμονικῇ καὶ κρυφιομύστῳ Μασωνία, τῇ ὑποσκαπούσῃ ἀφανῶς τὰ θεμέλια τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοκείας καὶ δικαστικῶς καταδεδικασμένη.

ΑΝΑΘΕΜΑ

Ἀπαντες, ὃ τε συγγραφεὺς τῶν βλασφημίων βιβλίων Νικόλαος Καζαντζάκης, οἱ Χιλιασταὶ καὶ οἱ Μασῶνοι εἶπαν ἀναθεματισμένοι, ἀφωρισμένοι καὶ κατηραμένοι παρὰ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μετὰ θάνατον ἀσυγχώρητοι. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἴη ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἡ μερίς των μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα. Ἐμφραγῆτωσαν τὰ ἀπύλωτα καὶ βρωμερὰ στόματα αὐτῶν τὰ λαλούντα διεστραμμένα κατὰ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν.

Ὅσοι δέ, ἐξέλθωσι καὶ διαχωρισθῶσιν ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀπομακρυνθῶσιν ἐκ τῆς κατηραμένης φρενοβλαβείας των, ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ

καρδίας ἐπιστρέψωσι πρὸς τὴν γαλουχὸν Μητέρα Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶψαν συγκεχωρημένοι καὶ εὐλογημένοι ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι.

ΕΥΧΗ

Δέσποτα, Φιλάνθρωπε, Πολυέλεε Κύριε, ὁ συναγαγὼν ἐν τῷ Σῶ ἀπείρῳ ἐλέει πάντας ἡμᾶς εἰς κοινὴν εὐχὴν καὶ δέησιν, πρόσδεξι ἡμῶν τῶν ἱκετῶν Σου τὴν ἐκ βαθέων παράκλησιν, ὅπως εὐσταθῶς βαδιοῦμεν ἐν ταῖς τριβοῖς τῶν Σωτηρίων Σου ἐντολῶν καὶ ἀκλινῶς χωρήσωμεν ἐπὶ τὰ πρόσω τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῆς πίστεως ἡμῶν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν Πατέρες, μηδόλως φειδόμενοι κόπων, μόχθων, δακρύων καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου.

Προσέτι μισθαποδότα Κύριε, ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν ἀντιχρίστων αὐτοῦ ὀργάνων, ἵνα εὐχαῖς τῶν προαγωνισθέντων ἁγίων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεως ἡμῶν τῶν τὸ πάνθεον τοῦ ὑπερκοσμοῦ κάλλους κοσμοῦντων ἐν οὐρανοῖς σήμερον, φέρωμεν ἐπαξίως εἰς αἴσιον πέρας τὸ ἐπίμοχθον ἔργον, ὅπερ ἡ Σὴ Θεία Πρόνοια ἐπεφόρτισεν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ καταξιωθῶμεν τῆς οὐρανίου Βασιλείας Σου. Ἀμήν.

(Ἀνεγνώσθη σήμερον τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1988 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π.μ. εἰς τὸ Συνοδικὸν συλλεῖτουργον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ).

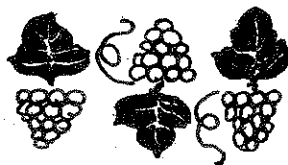
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Β΄

ΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

Πειραιῶς & Σαλαμίνος Γερόντιος
Ἀστορίας Πέτρος, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος, Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας Μάξιμος, Ἀχαΐας Καλλίνικος, Οἰνός Ματθαῖος, Πενταπόλεως Καλλιόπιος, Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, Ἀμερικῆς Παῖσιος, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν Στέφανος, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος, Δωδεκ/σου Καλλίνικος, Ἐπ. Αὐλῶνος Βικέντιος.

Ποντιακή Στέγη απόγευμα 4 μ.μ.

Ο Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος κ.κ. Βικέντιος ἠλεκτρίζων διὰ καταλλήλων συνθημάτων τὸν ἀθρόως προσελθόντα πιστὸν λαὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ποντίων, ὅπου κατεδικάσθησαν τὰ βλάσφημα ἔργα τοῦ ἀθέου Νίκου Καζαντζάκη.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ (ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ)

«Οὐ γάρ δύναται τι δεκτὸν καὶ αἷρετὸν εἶναι παρὰ τῷ Θεῷ τῶν ὑπ' ἐκείνων γινομένων, οὓς ὁ Κύριος πολεμίους καὶ ἀντιπάλους αὐτοῦ λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις: «ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστί, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει». Καὶ ὁ μακάριος Ἀπόστολος Ἰωάννης, ἐντολὰς Κυρίου τηρῶν, ἐν τῇ ἐπιστολῇ προέγραψεν: «Ἠκούσατε, ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν δὲ ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνاسι» ὅθεν γινώσκομεν, ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν. Ἐξ' ἡμῶν ἐξήλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ' ἡμῶν». Ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνιέναι ὀφείλομεν, καὶ νοεῖν, ὥς οἱ ἐχθροὶ Κυρίου, καὶ οἱ ἀντίχριστοι ὠνομασμένοι, δυνατοὶ οὐκ εἶεν χάριν δοῦναι τῷ Κυρίῳ. Καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ σύν Κυρίῳ ὄντες, καὶ ἐνότητά Κυρίου κρατοῦντες, καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ χορηγούμενοι, τὴν ιερατείαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λειτουργοῦντες, ὅσα οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, τουτέστι πολέμοι, καὶ ἀντίχριστοι ποιοῦσιν, ἀποδοκιμάσαι καὶ ἀποποιῆσαι καὶ ἀπορρίψαι, καὶ ὥς βέβηλα ἔχειν ὀφείλομεν». (Α' κανὼν τῆς ἐν Καθαργένῃ Συνόδου).

Ἐδρασμένη οὖσα ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ταῖς Εὐαγγελικαῖς, Ἀποστολικάις, Συνοδικαῖς καὶ Ἀγιοπατερικαῖς διατάξεσι, συνήλθεν ἐν Συνοδικῷ διαλογικῷ Σώματι τῇ 6η

Σεπτεμβρίου 1988, ἐν τοῖς γραφεῖοις τῶν Συνεδριῶν Αὐτῆς καὶ ἀντιμετώπισσα, οὐχὶ τῇ τυχούσῃ προσοχῇ καὶ ἐρεύνῃ, ἀλλ' ἐν ἐνδελεχεῖ τοιαύτην τὴν τε κεκαλυμμένην καὶ ἀπροκάλυπτον καὶ ἀναιδεῖ ἀποστασίαν καὶ Χριστομάχον δρᾶσιν καὶ πολιτείαν τῶν τε Χιλιαστῶν καὶ Μασσῶνων, ὥς καὶ τοῦ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὑπερβαλλόντως μυκτηρίσαντος τὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν Μελῶν Αὐτῆς ἀκραίφνῃ προσήλωσιν τῷ Θεῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεανθρώπῳ Ἰησοῦ, διὰ συγγραμμάτων, καθ' ὑπερβολὴν βλασφημῶν, ἀποκυημάτων τῆς νοσηρᾶς, βεβλαμμένης καὶ φρικώδους ἐπινοήσεως καὶ φαντασίας Νικολάου Καζαντζάκη, στοιχοῦσα λέγω, τοῖς ἱεροῖς τῆς θείας Ὁλκάδος Κανόσι καὶ Ἐπιταγαῖς, ἤχθη εἰς τὴν ὁμόφωνον ἀπόφασιν τοῦ ΑΦΟΡΙΣΑΙ τοὺς προειρημένους.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη σκοποῦσα εἰς τὴν περιθρίγγωσιν τοῦ λογικοῦ Ποιμνίου ἀφ' ἐνός καὶ τὴν παράδοσιν ἀφ' ἐτέρου τῶν καταχθονίως κινουμένων καὶ σατανοβούλως ἐνεργούντων, τῷ αἰωνίῳ πυρὶ καὶ τῷ ἄρχοντι τοῦ σκότους, οὐχὶ ἐκδικουμένη, ἀλλ' ἀποδίδουσα ἐκάστῳ τούτων τὴν δικαίαν μισθαποδοσίαν καὶ τὴν ἀνήκουσαν αὐτοῖς θέσιν καὶ κατάταξιν πρὸς πρόληψιν τῆς περαιτέρω ἀποστασίας καὶ ἐξυγιάνσιν καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ ἑαυτῆς Θεανθρω-

πίνου Σώματος ἐκ τῶν σεσηπότεων, ζώντων ἢ τεθνεώντων, ἀποστατησάντων μελῶν.

Ὡρίσασα ὁθεν ἡ Ἐκκλησία τὴν πραγμάτων τοῦ αἰωνίου δεσμοῦ τῶν, ὡς εἶπομεν, Μασσῶνων, Χιλιαστῶν καὶ Νικολάου Καζαντζάκη, κατὰ τὴν παρούσαν ἱστορικὴν ἡμέραν, παρούσης ἀπάσης τῆς Ἡγεσίας Αὐτῆς καὶ ἡμῶν τῶν θεηγόρων ὀπιλιτῶν τῆς

αἱματοβρέκτου ἀμπέλου, καλεῖ τὸν Πρῶτον, κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ παράδοσιν, τῇ τάξει Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον τὸν Β', τὸν τε Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὅπως ἡχηρᾶ τῇ φωνῇ ἀναγνώσῃ ἐξ' ὀνόματος συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τὰ τοῦ ἀφορισμοῦ διατεταγμένα.

Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς μεθ' ὅλου τοῦ Ἱερατείου κατὰ τὴν παραμονὴν καὶ τὴν Κυριώνιμον ἡμέραν με' ὀμιλητὴν τοῦ Ἁγίου Μαγνησίας κ. Μάξιμον, καταδικάσαντα ὅλας τὰς αἱρέσεις. Κατὰ τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ἰδίᾳς ἡμέρας ἔλαβε χώραν ἐν Ποντιακῇ Στέγῃ Νικαίας με' Εἰσηγήσεις καὶ ἐμπεριστατωμένας ὁμιλίας Ἱεραρχῶν ὡς τὰ κατωτέρω εὐγλωττα στιγμιότυπα.

Στιγμιότυπον τοῦ Συνοδικοῦ συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσοστόμου.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν τιμίων Ἱεραρχῶν ἀναγιγνώσκων τὴν τε ἀπόφασιν καὶ τὸν ἀφορισμὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μία ἄποψις τοῦ ἀγρυπνοῦντος πιστοῦ λαοῦ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀφορισμοῦ.

ΠΩΣ ΕΓΕΝΕΤΟ Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ!

Τὰ πρόσφατα δραματικά γεγονότα τὰ σχετιζόμενα με τὴν θρασεῖαν καὶ προκλητικωτάτην προβολὴν τῆς βλασφήμου ταινίας τοῦ σκηνοθέτου Μαρτίν Σκορτσέζε «ὁ Τελευταῖος Πειρασμός», ἐπροβλημάτισεν ἀρκούντως καὶ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἀγρυπνούντων καὶ σθεναρῶς μαχομένων Ἱεραρχῶν Τῆς, ἔδωκε τὸ διὰ τὴν περίστασιν ἡρωϊκὸν Τῆς παρόν.

Συγκεκριμένως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀσχοληθεῖσα, μετὰ πόνου βαθυτάτου, ἐπιμελῶς ἐπὶ τοῦ δημιουργηθέντος σάλου ἐκ τῆς βλασφήμου ταινίας καὶ μελετήσασα ἐνδελεχῶς, ἐπισταμένως καὶ ἐξωνυχιστικῶς τὸ συνώνυμον τῆς ταινίας σύγγραμμα τοῦ ἀθέου καὶ ἀρνησιπάτρι Νίκου Καζαντζάκη καὶ ὅλον σχεδὸν τὸ συγγραφικόν του ἔργον, τὸ γέμον ἀπείρων τολμηροτάτων βασφημιῶν, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως καὶ μετὰ βδελυγμίας κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις 6ῃ Σ/βρίου καὶ ἔτους 1988 συνεδρίαν Αὐτῆς, ὅπως προβῇ δημοσίως εἰς τὸν ἀφορισμὸν τόσον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὅσον καὶ τῶν ἐπαράτων Μασώνων καὶ Χιλιαστῶν.

Ἡ, ὡς εἴπομεν, ἀπόφασις δὲν ἤργησεν νὰ ἴδῃ τὴν πραγμάτωσιν τῆς καὶ κατὰ τὸν πλέον πανηγυρικὸν τρόπον.

Οὐδεὶς βεβαίως τῶν ὑγιῶς φρονούντων Ὁρθόδοξων ὁμοφρόνων ἀντέδρασεν πρὸς τὸ ἅγιον καὶ θεοφιλὲς τοῦτον διάβημα. Οἱ πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐχαίρετσαν καὶ ἐπεκρότησαν ἀσμένως τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν καὶ δὴ μετ' ἐγκαυχήσεως ἱερᾶς. Διότι εἶδον διὰ μίαν εἰσέτι φοράν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς εὐθύνας Τῆς ἐναντι τοῦ τόσον ζωτικῆς σημασίας θέματος, τοῦ ἀπασχολοῦντος ἀπαξάπαν ἀνεξαιρέτως τὸ πλήρωμα τῆς διὰ μέσου σκοπέλων καὶ λαιλάπων δρομούσης Θείας Ὀλκάδος. Εἶδον οἱ ἀγωνιῶντες πιστοὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς τῶν ἡγέτας αἰρουμένους εἰς τὰ ὕψη τῶν δυσκόλων περιστάσεων καὶ ῥιπτομένους εἰς τὰ πυρὰ τοῦ ὑπὸ νέαν μορφήν καὶ ἐντασιν πλέον ἀγῶνος, καταφέροντας οὕτω καίρια πλήγματα κατὰ τοῦ ἀπαισίου νεοφανοῦς ὄφεως.

Τὴν 6ην, ὅθεν, Νοεμβρίου ὄλαι αἱ λεωφόροι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὠδήγουν εἰς τὸν ἐν Κορυδαλλῷ περικαλλῇ Ναὸν τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, ἔργον τοῦ ἀόκνως ἐργαζομένου ἐν τῷ νοητῷ ἀμπελῶνι Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Γερωντίου.

Μητροπολίται, ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι καὶ πλήθος «τῶν θεηγόρων ὀπλιτῶν τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου» καταφθάνουν ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, διὰ νὰ δώσουν τὴν καλὴν τῶν μαρτυρίαν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ ρίψουν ἀπὸ καρδίας τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι τοὺς νεοφανεῖς πολεμίους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀπαντες οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ χώροι κατακλύζονται καὶ προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου Β' ἐξαπολύεται ὡς μύδρος τρομακτικὸς, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ του, ὁ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ κατὰ τοῦ Τριμόρφου ἐχθροῦ καὶ Θεομάχου ἡτοὶ τοῦ Νίκου Καζαντζάκη, τῶν Μασώνων καὶ τῶν Χιλιαστῶν. Ὡς κεραυνὸς ὄντως ἐβρόντησεν τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεικόπησαν τοῦ λοιποῦ οἱ προειρημένοι τοῦ καθόλου Σώματος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ πάλιν ἅπανα ἡ Ἱεραρχία, ὁ κληρὸς καὶ ὁ φρυκτωρὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων πιστὸς λαός, δίδουν εὐθαρσῶς τὴν πανσθενὴ παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς «Ἐλευθέρας καὶ Ζώσης Ἐκκλησίας», εἰς τὸν ἄπλετον χώρον τῆς αἰθούσης τῶν Ποντίων Νικαίας, ὅπου διὰ εὐστόχων Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων ἀνέτρεψεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ.κ. Παΐσιος τὸ κατὰ πάντα σαθρὸν καὶ σαπρὸν συγγραφικὸν ἔργον τοῦ σχιζοφρενοῦς, φρενοβλαβοῦς ἀθέου καὶ Χριστομάχου Νίκου Καζαντζάκη, προκαλέσας ἐν συνεχείᾳ ἓνα ἕκαστον τῶν λογίων καὶ δικανοουμένων ὡς καὶ τῶν εκπροσώπων τοῦ τύπου εἰς ἀποστομωτικὸν ἀνοικτὸν διάλογον.

Οὕτως, ὅθεν, ἐκλείσεν ἡ ἡρωϊκὴ κατὰ πάντα πορεία καὶ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τὴν Κυριακὴν τῆς 6ης Νοεμβρίου (νέον ἡμερολ.), διὰ νὰ λακτίζονται τὰ τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων Ἀγωνιζομένων Χριστιανῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν τὰ στέρνα ὑπὸ ἱερωτάτων παλμῶν, ἐμπλέων αἰσιοδοξίας καὶ ἐγκαυχήσεως ἱερᾶς, ἵνα προσφόρως τοῦ λοιποῦ συντελῶσιν διὰ τὴν κατίσχυσιν τοῦ Γνησίου τῆς Ὁρθόδοξίας πνεύματος καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Ἀληθινοῦ καὶ Ζώντος Θεοῦ ἡμῶν.

**Ποντιακή Στέγη, Νίκαια 5 μ.μ. Φρενιτιώδεις εκδηλώσεις με
όμιλητὰς Ἱεράρχας:**

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ.κ. Παῖσιος, ὅστις διὰ ἐκκλησιολογικῶν καὶ Θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξεν ὅποιας βλασφημίας ἐμπεριέχουν τὰ ἐν γένει συγγράμματα τοῦ ἀφωρισμένου Νίκου Καζαντζάκη.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ

(Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Ποντίων τὴν 9ην Νοεμ. 1988).

Προσπάθεια καὶ σκοπὸς τοῦ Καζαντζάκη εἶναι νὰ παρουσιάσῃ ἕναν Χριστὸ πῶς «ἀνθρώπινο» καὶ ἐπομένως, κατ' αὐτόν, πῶς προσιτό. Γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του, ὁ Καζαντζάκης βαδίζει στὰ ἴχνη τοῦ ἄκρου ὀρθολογισμοῦ, ὁ ὁποῖος στὸν θεολογικὸ χῶρο ἐκφράζεται ὡς Θεολογία τῆς ἀπομυθεύσεως ἢ ὡς Θεολογία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο πού εἶναι χαρακτηριστικὸ στὸν Καζαντζάκη, εἶναι οἱ μεταπτώσεις του. Περνάει, λοιπόν, στὸ ἄλλο ἄκρο συναισθηματισμό, ὁ ὁποῖος στὴν θεολογικὴ σκέψιν, ἐκφράζεται ὡς περιορισμὸς τῆς ὅλης θρησκευτικότητος στὴν ὑποκειμενικὴ μόνον συγκινησιακὴ ἐμπειρία, ἀρνούμενος κάθε δόγμα. Ἀνάμεσα στὶς δύο αὐτὲς τάσεις ταλαντεύεται διαρκῶς ὁ Καζαντζάκης. Ἔτσι, καὶ ὡς διανοούμενος ἐμφανίζεται διχασμένος καὶ εἰκονοκλάστης.

Ἄν θελήσῃ κανεὶς νὰ φθάσῃ στὶς ρίζες τοῦ διχασμοῦ αὐτοῦ τῆς εἰκονοκλασίας τοῦ Καζαντζάκη καὶ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, ὅχι τόσο ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῶν

προσωπικῶν ψυχολογικῶν μεταπτώσεων τοῦ συγγραφέως, ὅσο ἀπὸ καθαρῶς θεολογικὴ καὶ κοσμοθεωριακὴ θεώρησιν, θὰ βρεθῇ ἐκπληκτος μπροστὰ σὲ γνωστὰς παλαιὰς αἰρετικὰς διδασκαλίας, καταδικασμένες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Διαβάζοντας τὰ ἔργα τοῦ Καζαντζάκη καὶ κυρίως τὸν «Τελευταῖο Πειρασμό», βλέπουμε ἕνα Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιμάχεται τὴν θεία βούλησιν, γιὰ νὰ ὑπακούσῃ σ' αὐτὴν στὸ τέλος, κάτω ἀπὸ τὴν βαρύτητά της πού τὸν πιέζει. Κάθε ἄλλο παρὰ ὁ Θεάνθρωπος εἶναι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Καζαντζάκη. Ἰδοὺ, λοιπόν, τί ἀπαντᾷ ἡ Ἐκκλησία μας, πρὶν ἀπὸ 16 αἰῶνες στὶς θέσεις αὐτές: «Τοὺς... φάσκοντας εἶναι, ἢ κτιστόν, ἢ τρεπτόν ἢ ἀλλοιωτόν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία». (Α' Οἰκ. Σύνοδος).

Ἐκεῖνη ὅμως ἡ διαστρεβλωτικὴ καὶ αἰρετικὴ δοξασία περὶ Χριστοῦ, πού χαρακτηρίζει περισσότερο τὸν Καζαντζάκη, εἶναι ὁ Νεστοριανισμὸς, ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται τὴν Παναγία ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀρνεῖται τὴ φυσικὴ ἐνωση τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, θείας καὶ ἀνθρωπίνης, παρουσιάζοντάς τὴν ὡς φαινομενικὴν.

Στὰ ἔργα τοῦ Καζαντζάκη ἔχουμε ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο πού ζῇ στὴ γῆ καὶ μάχεται ἢ ὑπακούει τὸν

Θεόν, ο οποίος του μιλά με διάφορα σημάδια, ή με τη φωνή της συνειδήσεως, όπως ακριβώς μιλούσε στους Προφήτες. Η μόνη διαφορά από τους άλλους Προφήτες είναι ότι στην περίπτωση του Ιησού, πρόκειται για τον έκλεκτο Μεσσία, ο οποίος πρέπει να ικανοποιήσει την θεία δικαιοσύνη και να θυσιάσθαι για να σώσει τον κόσμο, και επομένως τα θαύματα, τα όνειρα, τα συμβολικά σημεία, είναι πιο έντονα και συναρπαστικά. Επειδή ήταν θείο θέλημα να γίνουν όλα, όσα έγιναν, ο Θεός, ο οποίος δεν ταυτίζεται με τον Ιησού, φαίνεται να παραβιάζει την Ιστορία, να επεμβαίνει δυναμικά, να εξουθενώνει την ανθρωπίνη αντίσταση στις βουλές του, να πιέζει τον Ιησού πιο πολύ από κάθε άλλο έκλεκτό του και να τον οδηγεί εκεί που θέλει. Βλέπουμε, λοιπόν, στον Καζαντζάκη, την κατάφαση του Απολύτου Προορισμού, διδασκαλίας δηλαδή, που επικρατεί στις περισσότερες σύγχρονες προτεσταντικές παραφυάδες, και που είναι συνέπεια της Νεστοριανής θεωρήσεως του Χριστού. Εκφράζεται δε η θέσι αυτή στα έργα του Καζαντζάκη με την μεγάλη σπουδαιότητα που έχει - ισάξια με αυτήν του Ιησού - ο ρόλος του Ιούδα.

Όσο δε αφορά το τρίτο πρόσωπο που συμπρωταγωνιστεί μαζί με τον Ιησού και τον Ιούδα στο μυαλό του Καζαντζάκη, την Μαγδαληνή δηλαδή, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι το πρόσωπο αυτό, πέρα από τον Απόλυτο Προορισμό, αποκαλύπτει και μία άλλη δοξασία, ένα άλλο πιστεύω, αποδεκτό από τον συγγραφέα.

Κι' αυτό το άλλο πιστεύω, είναι ο διαχωρισμός των αμαρτημάτων σε βαρέα και θανάσιμα (κυρίως τα περί σέξ) και σε αμαρτήματα με δευτερεύουσα σημασία και μικρότερα. Αλλά αυτή η θέσι περί αμαρτίας, έτσι όπως τη διδάξε και η σχολαστική Θεολογία της Δύσεως, καταδικασμένη και αυτή από την Εκκλησία.

Ο Καζαντζάκης σαν ένας άλλος εικονοκλάστης Νίτσε, διακηρύττει μέσα από τις θεωρίες του ότι «ο Χριστός της Εκκλησίας πέθανε». Στη θέσι του βάζει έναν άλλο Χριστό, όπως τον θέλει αυτός, μιά δική του Μαρία, δικούς του αποστόλους και αγίους, συνεπιφέροντας ένα συνονθύλευμα αίρετικών δοξασιών.

Ο σημερινός Έλληνας, και κυρίως ο νέος, βρίσκεται μπροστά σε ένα κύμα εικονοκλασίας και ιδεολογικής επιθέσεως. Το μέτωπο αυτό άναμασά θεωρίες και κακοδαιμονίες και αίρετικές διδασκαλίες, οι οποίες ετάραξαν και κατά κάποιον τρόπον συνταράσσουν και σήμερα την Εκκλησία μας. Η αναβίωσή τους αυτή, πρέπει να αντιμετωπίσει την υπευθυνότητα και την ορθόδοξη πίστι της Εκκλησίας και των μελών της, τα οποία μαζί με την θεία

χάρι και τις αρετές που διαθέτουν και ένα άλλο πανίσχυρο όπλο: «την Πατερική Παράδοσι». Και είναι γωνιστό πώς η Πατερική Παράδοσι σφυριλατήθηκε μέσα σε τέτοιες επιθέσεις, διαμάχες, κλυδωνισμούς και διωγμούς. Η παράδοσι της Εκκλησίας μετατρέπει το δόγμα σε ζωή και από την ζωή ορίζει το δόγμα, γιατί μέσα από τη ζωή και την ιστορία της Εκκλησίας μιλάει το Άγιο Πνεύμα. Σήμερα, εμείς καλούμεθα να γίνουμε συνεχιστές του έργου των Πατέρων, γιατί έχουμε το μεγάλο προνόμιο να κατέχουμε αυτή την Πατερική Παράδοσι, γιατί και εμείς είμαστε, σαν μέλη της Εκκλησίας, κοινωνοί αυτής της Παραδόσεως.

Η ίδια η Εκκλησία είναι η γνήσια παράδοσι γιατί διαφυλάσσει πιστά στην όλη ζωή της, την παραδεδομένη από τον Χριστό Αλήθεια. Το γεγονός της παραδόσεως μόνο μέσα στη γνήσια εκκλησιαστική κοινωνία είναι δυνατό να ζη, στο Σώμα δηλαδή του Χριστού, και σε κανένα άλλο τρόπο υπάρξεως. Και οι Πατέρες της Εκκλησίας όλων των εποχών είναι οι υπεύθυνοι φορείς και εκφραστές της Εκκλησιαστικής παραδόσεως, διότι μετέχουν με γνησιότητα και πληρότητα στην εκκλησιαστική Κοινωνία.

«Πάλιν ο πρωταίτιος του κακού όφιος σκλώνει την κεφαλὴν ἐναντίον μας καὶ σιγοπιθιρῶν τὰ ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀλήθεια. Ἡ μᾶλλον, αφοῦ ἡ ἰδική του κεφαλὴ συνετρίβει μετὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, κεφαλὴν του κάμνει τὸν καθένα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, μετὸ πέρασμα τῶν γενεῶν πειθόνται στίς ὀλέθριες συστάσεις. Καὶ ἔτσι ἐμφανίζοντας ὡς λερναία ὕδρα μετὰ πολλὰς κεφαλὰς ποὺ δὲν σταματᾷ νὰ διαλαλῇ μετὰ αὐτὲς εἰς τὰ ὕψη τὴν ἀδικίαν. Ἐτσι προσήρμωσε στὸ ἔρπον σῶμα τοῦ Ἀρείου, Ἀπολιναρίου, Εὐνομίου, Μακεδονίου καὶ πολλοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι προσεκολλήθησαν εἰς αὐτὸν καὶ διὰ τῆς γλώσσης των, ἄφησε τὸ δηλητήριόν του κατὰ τῆς Ἀγίας Εκκλησίας.

Οἱ εἰκονοκλαστικὲς τάσεις καὶ ἐπιδράσεις σὴν ἐποχὴ μας, ξεπέρνουν ὅλες τὶς προηγούμενες ἐποχές. Ἡ μάχη αὐτὴ ἔχει γίνῃ τὸ κέντρο βάρους τῆς ἐποχῆς μας. Προβάλλει σὲ κάθε βῆμα μας ὡς προκλητικὴ ἀθεΐα, ὡς θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, ὡς ἀντιεκκλησιαστικὸ πνεῦμα, ὡς ἀπεμπόλησι καὶ κατασπύλωσι κάθε ἀξίας καὶ κάθε ἰδανικοῦ, ὡς κρατικισμὸς στὸν ἐθνικὸ μας βίον, ὡς λαϊκισμὸς κ.ά. Οἱ εἰκονοκλάστες τῆς ἐποχῆς μας, ὡς καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Εἰκονομαχίας, εἶναι προκλητικοί, ὡς οργανωμένοι, μαχητικοί, μετὰ συγκεκριμένους στόχους καὶ εἶναι ἀπόλυτοι καὶ δογματικοί. Οἱ σημερινοὶ εἰκονοκλάστες ἐκπροσωποῦν τὸν κόσμον. Ἐπομένως εἶναι

άρνητες και πολέμιοι τῶν ἀληθειῶν καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποῖαν θεωροῦν ὡς «κατεστημένο». Ἀγωνίζονται, ὅπως λένε, γιὰ τὴν παραγωγή καὶ ἀναπαραγωγή τοῦ νέου τύπου ἀνθρώπου, τοῦ «ἀνεξαρτήτου» καὶ «ἀπελευθερωμένου» ἀνθρώπου. Ἐπαναλαμβάνουν τὸν εἰκονοκλάστη Καζαντζάκη καὶ κατασκευοφάντουν, ἀρνούμενοι τὰ ἐλληνοχριστιανικά ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα θέτουν στὸ «χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας», καὶ κηρύσσουν τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ. Ὑπόσχονται ἐπίγειο Παράδεισο μὲ πλούσιες **ἀπολαύσεις κορανικές**, διδάσκουν ὅτι τὰ ἠθικά διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐπινοήσεις γιὰ ἐκμετάλλευσι, κατεβάζουν τὶς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τοποθετοῦν στὴ θέσι τους τὰ δικά τους σύμβολα. Γιὰ τὸν Καζαντζάκη καὶ τοὺς ὁποίους σημερινούς Καζαντζάκηδες, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ «κατεστημένο», εἶναι τὸ κόκκινο πανί πού ἐμποδίζει τοὺς σκοποὺς τους. Αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία προσπάθησε νὰ διακωμώδησῃ καὶ νὰ ἐξουθενώσῃ ὁ Καζαντζάκης. Αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία ἀγωνίζονται καὶ οἱ σημερινοὶ Καζαντζάκηδες νὰ θέσουν στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Πόσο λάθος ὅμως κάνει ὁ κάθε Καζαντζάκης, νομίζοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ πιστά της τέκνα σκέπτονται σὰν κατεστημένο σύστημα! Ξεχνοῦν οἱ σύγχρονοι Καζαντζάκηδες ὅτι σημασία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ της. Καὶ πὼς ἡ Ἐκκλησία ξέρεي νὰ κουβαλάει στοὺς ὤμους της 2.000 χρόνια, αὐτὸν τὸν Σταυρόν, χωρὶς ποτέ νὰ ἀποκάμῃ, ὅσοι σταυρωτὲς κι' ἂν φανοῦν στὸ διάβα της. Ξεχνοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάντοτε «έρχεται» ἐνῶ αὐτοὶ παρέρχονται καὶ πέφτουν στὴν ἀφάνεια, ἐκεῖ δηλαδὴ πού εἶναι καὶ ἡ θέσι τους. «Οὐ γὰρ οὕτως ἐκείνων (τῶν διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ) ὁ στέφανος, ὡς ἡμᾶς ἡ πίστις καὶ ἡ ταύτης ὁμολογία καλλωπίζει εἴωθεν. Μὴ στὰ ρημάτων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πραγμάτων αὐτῶν τοῦτο ποιῶμεν, καὶ βίον ἀξίον τῆς ὁμολογίας διὰ πάντων, ἐπιδεικνύμενοι, ἵνα μὴ καταισχύνωμεν τὰ δόγματα τῇ τῶν ἔργων φαυλότητι, ἀλλὰ διὰ πάντων τὸν Δεσπότην ἡμῶν δοξάζοντες ἀπολαύσωμεν καὶ τῆς ἐνταῦθα καὶ τῆς ἐκεῖ τιμῆς. (Ἱ. Χρυσ. Εἰς τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Λουκιανόν, Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, Τόμ. 27, σελ. 130).

Καὶ ἐδῶ ἐπισημαίνομεν τὴν ἀνάγκην γιὰ στράτευσι ὅλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεων γιὰ ἀπὸ κοινοῦ πνευματικὴ ἀντίστασι καὶ ἱεραποστολικὴ «ἀντεπίθεσι» διακονίας. Ἀντεπίθεσι ἀληθείας, μὲ κοινὴ μαρτυρία καὶ συνεργασία γιὰ τὸν ἐπανευαγ-

γελισμό τῶν ἀνθρώπων, γιατί «ὅταν ὁ Χριστὸς ἀτιμάζεται, μὴδὲν ὑμῖν ἔστω τίμιον, μὴδὲν ἀναγκαῖον...» (Ἱ. Χρυσ., εἰς Βερονίκην καὶ Προσδίκην, «Ἀπαντα Πατέρων» Ἱω. Χρυσ. ἔργα, Τόμ. 27 σελ. 217).

Οἱ εἰκονοκλάστες τῆς ἐποχῆς μας καὶ οἱ ἀπὸ αὐτοὺς παρασυρμένοι θεωροῦν τὸν Θεὸν ἀπαντὰ ἢ πανασθενῇ, ἀνίκανο νὰ κυβερνήσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἱστορία. Ἕνας ἄκρατος ὀρθολογισμὸς τοὺς προκαλεῖ ἀλαζονία καὶ καύχησι γιὰ τὸ «θάνατο τοῦ Θεοῦ». Προσφέρουν τὸ «ὔδωρ τῆς χολῆς» τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται διάλυσι τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ρίξουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ ἔρεβος καὶ στὸ χάος, στὸ ὁποῖο οἱ ἴδιοι ἔχουν πέσει. Προσφέρουν τὸ νερὸ τῆς χολῆς πού ὀνομάζεται ἀπληστία καὶ ἀκόρεστο πάθος. Τὸ νερὸ τῆς χολῆς πού ὀνομάζεται ναρκωτικὴ οὐσία καὶ ἰδέα ἐκρηκτικὴ, ἀνατρεπτικὴ. Προσφέρουν τὸ νερὸ τῆς χολῆς πού ὀνομάζεται ἐλπίδα κούφια καὶ ὄραμα μάταιο. Τὸ ὔδωρ τῆς χολῆς πού λέγεται δεισιδαιμονία καὶ μιζέρια κάθε λογῆς. Προσφέρουν τὸ νερὸ τῆς χολῆς πού λέγεται πολὺμορφη ἀθλιότητα καὶ βροντὴ δημαγωγίας καὶ καὶ κράτος ἄθεον. Καὶ παρὰ τὴν προσφορὰ ὕδατος, αὐτοὶ διψοῦν. Καὶ διψοῦν γιατί τὸ νερὸ τῆς χολῆς δὲν τοὺς ξεδιψάει. Στὴν ταντάλεια αὐτὴ δίψα τοῦ διψαλέου ρεύματος τῆς Καζαντζάκειας στρατειᾶς πού ζητεῖ νὰ κορεσθῇ, ἡ Ἐκκλησία, σὰν στοργικὴ Μητέρα προσφέρει τὶς ζεῖδωρες πηγές «τοῦ ζώντος ὕδατος», ἀρκεῖ νὰ τῆς τὸ ζητήσουν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς περιμένει. Τοὺς περιμένει γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι στὴν ὁποία τοὺς ἔχει ὁδηγήσῃ ἡ πνευματικὴ δίψα τους, ἀφοῦ τὸ «ὔδωρ τῆς χολῆς» πού ἤπιν «μεῖζονα ἐποίησεν καὶ ποιεῖ τὴν ἀνάγκην» λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος.

Οἱ ὁποιοῖδήποτε Καζαντζάκηδες ἀρέσκονται νὰ βοηθοῦν στὴν εἰκονοκλασία τῆς πτώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιών, στὴν διαφθορὰ, στὸ γκρέμισμα τῶν πάντων. Συνεργάζονται μὲ ὅποιον ἀγωνίζεται γιὰ τὸ σπάσιμο τοῦ Σταυροῦ, μὲ ὅποιον ἐργάζεται γιὰ τὸ ξέφτισμα τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου. «Πρὸς κέντρα ὅμως λακτίζουν», γιατί ξεχνοῦν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δὲν κηρύσσει μιὰ μεταφυσικὴ φιλοσοφία, ὅπως αὐτοὶ νομίζουν. Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς πού ἔρχεται νὰ ἀναμικθῇ στὰ πράγματα τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ βοηθήσῃ μὲ ἀγάπη, αὐτὸς πού τὰ δημιούργησε, νὰ βροῦν τὴν ὀρθὴ λειτουργία τους στὴν πραγματικὴ ζωὴ καὶ τὸ στόχο τους. Καὶ στὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ Θεὸς θέλει συνεργοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ περιμένει ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κατακτήσουν σήμερα ζωὴ τους τὸ

εύαγγελίό Του. Τούς περιμένει για νέους αγώνες, με δημιουργικό δυναμισμό, που να κινεί και να αναπτύσσει τον κόσμο και που να έχει το θεμέλιό του στις άκτιστες δημιουργικές ενέργειες του Θεού, με νοῦ καὶ συνείδησι, φωτισμένα από τις ίδιες άκτιστες θείες ενέργειες.

Τὸ πρῶτο ἀναγκαῖο βήμα, εἶναι ὁ Ἐπανευαγγελισμός ὅλων μας. Ἡ ἐπανασύνδεσί μας μετὰ τὴν πατερικὴν παράδοσι. Γιατί οἱ εἰκονοκλάστες, τύπου Καζαντζάκη τῆς ἐποχῆς μας, περιφέρουν καὶ προσφέρουν τόση πνευματικὴ σύγχυσι καὶ τόση πλάνη.

Χρειάζεται ἔπειτα νὰ δείξουμε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνύψωσι τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Ποιμνίου μας. Νὰ ἀναλάβουμε πρωτοβουλίες καὶ νὰ δραστηριοποιηθοῦμε γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Νὰ προβάλλουμε τὴν ἡθικὴ, τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν ἐθνικὴ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ φοβᾶται οὔτε τοὺς ὑλακτισμούς τῶν εἰκονοκλαστῶν Καζαντζάκηδων τῆς ἐποχῆς μας, ὅποιο πόστο ὅπουδήποτε κι ἂν κατέχουν, οὔτε τὰ ἀνόσια σχέδιά τους. Ἀντίθετα. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι πόλος ἑλξεως, λιμάνι καὶ καταφύγιο τῶν χειμαζομένων. Σὲ μᾶς ἀπομένει νὰ δείξουμε αὐτὸ τὸ λιμάνι στὴ χειμεζομένη καὶ κλειδωνιζομένη ἀπὸ τὴν εἰκονοκλασίαν κοινωνία μας, γιατί τὸ ἀναζητεῖ, τὴν φλέγει ἡ ἑλλειψίς του.

Τὸ πόσο μᾶς περιβάλλει σήμερα τὸ εἰκονοκλαστικὸ πνεῦμα τοῦ Καζαντζάκη γύρω μας, εἶναι σὲ ὅλους γνωστό. Τὸ ζοῦμε καθημερινά. Καὶ ὄχι μόνο γύρω μας, ἀλλὰ καὶ μέσα μας πολλές φορές, νὰ μᾶς πνίγει, νὰ θέλῃ νὰ ἀδειάσῃ τὶς ψυχές μας, νὰ γκρεμίσῃ τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὶς καρδιές μας, νὰ πλημμυρίσῃ τὸ εἶναι μας, νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ἀπελπιστοῦμε, νὰ ἀποκάμουμε, νὰ γίνωμε ἀνίκανοι γιὰ ἀντίδρασι.

Ἡ Καζαντζάκειος εἰκονοκλασία, προσπαθεῖ νὰ μεταποιήσῃ τὸν κόσμο, καὶ τὴν μεταποίησι αὐτὴν τὴν ἐννοεῖ σὰν ἀποποίησι τῆς θείας παρουσίας καὶ κηδεμονίας, νὰ ἀποσαρκώσῃ δηλαδὴ τὸν κόσμο. Ἡ Ὁρθοδοξία ὅμως, μπορεῖ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον αὐτῆς τῆς ἀποσαρκώσεως τοῦ κόσμου. Συνεργάζεται μετὰ τὶς ὑγιεῖς ἐκεῖνες ἐθνικὲς δυνάμεις, ποὺ συγκρατοῦν τὸν κόσμο. Δίνει τὴ δική της μαρτυρία γιὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸ συμπλήρωμα τῆς ζωῆς καὶ καλεῖ τοὺς ἐκτός αὐτῆς στὴν Ἐκκλησίαν τῆς σωτηρίας. Ἀκόμα καὶ μετὰ τὴ μαρτυρικὴ σιωπὴ τῆς, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μπόρεσε νὰ δώσῃ ἀποτελεσματικὸ ἔργον

ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων παλαιότερα καὶ τελευταία. Γιατὶ ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μιὰ θεωρία ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν εἶναι ἀπλᾶ μιὰ θρησκεία καὶ πολὺ περισσότερο δὲν εἶναι παρακλάδι τοῦ κατατεμαχισμένου Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι βίωσι τῆς θεώσεως καὶ κατάφασι τῆς ζωῆς, εἶναι ζωντανὴ κοινωνία μετὰ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ «ἃ ἐστὶν Ἐκκλησία». Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς στὴν κατακόρυφὴ διάστασι τῆς ζωῆς του, αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐνῶ στὴν ὀριζόντια βρίσκεται πάντοτε σὲ σύνδεσμον ἀγάπης μετὰ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ζῇ ἐτσι σὲ μιὰ συνεχῆ Πεντηκοστή.

Ὁ Εὐαγγελισμός δὲν εἶναι εὐκαιριακὴ περιθωριακὴ ὑπόθεσις τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία θὰ μπορούσε νὰ παραμελήσῃ ἢ νὰ παραλείψῃ. Εἶναι συστατικὸ καὶ ἐκφρασι τῆς ἰδίας τῆς οὐσίας, τῆς ὑποστάσεως καὶ ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀποστολὴ τῆς ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη, μετὰ ἀφορμὴν τὰ περὶ τὸν Καζαντζάκη γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας, νὰ σταθῇ μετὰ εὐκρίνεια καὶ δέος ἡ συνείδησις τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων μπροστὰ στὴν κατηγορηματικὴ δήλωσι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «οὐαὶ δὲ μοὶ ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι» (Α' Κορ. 9,16).

Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία μετὰ τὴν ἀγαπητικὴ καὶ προληπτικὴν πράξι τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Καζαντζάκη καὶ τῶν ἐργῶν του, ἐπιθυμεῖ νὰ θέσῃ τέρμα στὶς εἰκονοκλαστικὰς προσπάθειες τῶν σημερινῶν Καζαντζάκηδων καὶ νὰ προφυλάξῃ τὸ Ποίμνιόν της ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις της. Θέλει νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ μετὰ τὰ ὅπλα ἐκεῖνα μετὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ σύγχρονη ἰδεολογικὴ εἰκονομαχία. Θέλει ἡ Ἐκκλησία νὰ τονίσῃ στοὺς πιστοὺς της, ὅτι δὲν σκιαμαχεῖ ἀφορίζουσα τὸν Καζαντζάκη, ἀλλὰ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ παιδιὰ στὶς ρίζες τους, στὶς πηγὰς τοῦ «ζῶντος ὕδατος» τοῦ Εὐαγγελίου. Θέλει νὰ δηλώσῃ ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὴν πράξι της αὐτῇ, ὅτι ἀγωνίζεται νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ πιστὰ τῆς τέκνα ἀπὸ τὶς πύλες τῆς κολάσεως, τὶς ὁποῖες διάπλατα τοὺς ἀνοίγουν οἱ σημερινοὶ Καζαντζάκηδες, ὅσο εἶναι καιρὸς, καὶ νὰ τὰ ὀδηγήσῃ εἰς «νομὰς σωτηρίους», στὴν οὐράνια, δηλαδὴ, Βασιλείαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Χριστιανοὶ μὲ ἐπὶν κεφαλῆς τὴν ἡγεσίαν ἡμῶν, ἤτοι τὴν Ἱεραρχίαν Γ.Ο.Χ. καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. Χρυσόστομον, συνελθόντες σήμερον τὴν 6/24-10-88 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 5 μ.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ποντιακῆς Στέγης, Κιλικίας 51 Νίκαια, ἀποφασίζομεν καὶ ψηφίζομεν τὰ κάτωθι:

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ προβολὴν τῆς ταινίας «ὁ τελευταῖος πειρασμός» εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ταινία αὕτη εἶναι βλάσφημος ἀσεβής, παράνομος καὶ ἀνθελληνική. Βλασφημεῖ τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν καὶ μάλιστα εἰς τὸν Θεανδρικόν πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ προσβάλλει βαναύσως τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ διὰ τῆς χειρίστης βλασφημίας ἐπὶ τῆς γῆς.

Παρουσιάζει τὸν Θεάνθρωπον ὡς κοινὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα ἀμαρτωλὸν καὶ οὕτω καταλύει ὅλον τὸ θρησκευτικὸν οἰκοδόμημα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

Συνιστᾷ παράβασιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Πολιτικοῦ Νόμου καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Ἑλλάδος καὶ καταπατεῖ ἀναιδῶς τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος καὶ προστατεύει τὴν Χριστιανικὴν Ὀρθοδοξίαν ὡς τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν ἐν Ἑλλάδι.

Θίγει τὴν Ἑλληνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ φιλοτιμίαν τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι πατροπαραδότως δὲν ἀνέχονται προσβολὴν τῆς θρησκείας των. Καὶ πάντοτε ἀγωνίζονται ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος μέχρις ἐσχάτων. Ἡ ταινία αὕτη στηριζομένη εἰς τὸν ὑβριστὴν ἀναθεματισμένον μισέλληνα, αἰρετικόν, Νικόλαον Καζαντζάκη, ὑβρίζει σκαιότατα τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἀποκαλῶν αὐτὸ «ἄθλιον, βρωμερὸν κ.λπ.»

Ἰδοὺ εἰς ἓν ἐκ τῶν πολλῶν ὑβριστικῶν συγγραμμάτων του πρὸς Γαλάτιαν τί ἀναφέρει: «ὅτι γράφεις διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ Ρωμιοῦ εἶναι φρικαλέο καὶ σωστό. Ὅμως καθὼς σοῦ ἔγραψα, μὴν ξεχνᾷς πῶς αὕτη δὲν εἶναι Ἑλλάδα, ἡ βρωμερὴ γενιάτουτή θά φοβίσαι». «Πρ. Γ. Σελὶς 97».

Ἡ βλάσφημος αὕτη ταινία ὡς ἐχθρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, δὲν θά

ἐπρεπε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ νὰ διωχθῇ μακρὰν τῶν συνόρων τῆς.

Μετὰ τὴν παράνομον εἰσαγωγὴν τῆς καὶ τὴν ἀναιδῆ προβολὴν τῆς, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει βεβαίως τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δικαίωμα ν' ἀγωνισθῇ κατὰ αὐτῆς μέχρι ἐσχάτων, μέχρι τῆς τελικῆς νίκης. Διὰ ταῦτα:

Καλοῦμεν τὴν κυβέρνησιν νὰ διατάξῃ τὴν παῦσιν τῆς προβολῆς τοῦ «Τελευταίου Πειρασμοῦ», καὶ νὰ παύσῃ νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπόφασίν τῆς, ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ ἐνεκα μὴ λογοκρισίας.

Εὐσεβεστάτως ὁμως ἐρωτῶμεν αὐτήν, διὰ ποῖον λόγον ἀπηγόρευσε τὴν προβολὴν τῆς ταινίας τοῦ Διακογιάννη τὴν «ΕΛΕΝΗ» καὶ ἄλλας ταινίας; Ἐπιτρέπει ταινίαν νὰ προβάλεται, ὑβρίζουσα τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ἢ ὑβρίζουσα τὸν Πρωθυπουργόν; Ὁχι βέβαια. Τότε μὲ ποῖον δικαίωμα ἐπέτρεψεν πρὸς χάριν δῆθεν τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, προβολὴν ταινίας, ὑβρίζουσας τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους, τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων, τὸν Ἀρχηγόν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας; Ἐὰν δὲν πιστεύουν εἰς Αὐτόν, δικαίωμά τους εἶναι. Δὲν ἔχουν ὁμως δικαίωμα νὰ ὑβρίζουν καὶ νὰ χλευάζουν τὸν Θεὸν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων πιστευόντων καὶ ἐτοιμῶν διὰ πᾶσαν θυσίαν χάριν Αὐτοῦ.

Τὰ νέφη καὶ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἀπὸ τὴν Πύλιν τοῦ Ρωμανοῦ τῆς βασιλίδος, ἀπὸ τὴν κλειστὴν Πύλιν τῶν Πατριαρχείων, ἀπὸ τὸ Ἀρκάδι, Κούγκι καὶ γενικῶς τῶν ἀφανῶν ἀγωνιστῶν, τῶν θυσιασθέντων πρὸς χάριν τοῦ σήμερον ὑβριζομένου καὶ ὄνειδιζομένου Θεοῦ, θά ζητήσουν ἐκδίκησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν κατὰ τῶν σημερινῶν ὑβριστῶν του.

Τέλος, ἡμεῖς προειδοποιούμεν καὶ πάλιν ὅτι θά ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐσχάτων διὰ τὴν παῦσιν τῆς προβολῆς τῆς ταινίας.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος
Σταύρος Καραμήτσος
Βασίλειος Μαρινέας

ΜΕΡΟΣ Γ'

**Τί μᾶς γράφουν οἱ ἐκτὸς Γ.Ο.Χ. ἀδελφοὶ
Χριστιανοί: Ὁ Νομικὸς καὶ Θεολόγος κος Ἀθαν.
Σακαρέλλος γράφει. Ἀποσπῶμεν σημεῖα ἀπὸ τὴν
ἐμβριθὴ ἀπάντησίν του εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν
Ἀλήθειαν»**

Ο «Ο.Τ.» ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ (Ἀπάντησις εἰς τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν»)

Οἱ παλαιοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος εἶχαν τὸ θάρρος στὶς 6 τοῦ περασμένου μηνὸς νὰ ἀφορίσουν τὸν Νίκο Καζαντζάκη, γιὰ ὅσα βλάσφημα κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἔγραψε σὲ μιὰ περίοδο μάλιστα πού τόσο βάναισα ἔχει προκληθῇ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ θρησκευομένου λαοῦ τῆς χώρας ἀπ' τὴν προβολὴ τῆς ταινίας τοῦ Μάρτιν Σκορτσέζε «Ὁ τελευταῖος πειρασμός».

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἐθεώρησε δημοσιογραφικὴ καὶ ἠθικὴ του ὑποχρέωσι νὰ προβάλῃ τὸ γεγονός αὐτό, διότι πιστεύει ὅτι σὲ μιὰ τέτοια ἐνέργεια ἔπρεπε νὰ εἶχε προβῇ πρώτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱεραρχία τῆς ὁποίας ἄλλωστε ἐδήλωσε ὅτι εἶναι ἄξιοι ἀφορισμοῦ μόνον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἐνέκριναν τὴν προβολὴν τῆς βλάσφημης ταινίας, ὡς κι' οἱ θεαταί, κι' ὄχι, προφανῶς, ὁ μεγάλος ὑβριστὴς Ν. Καζαντζάκης. Ἡ ἐνέργεια λοιπὸν αὐτὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀποτελεῖ ράπισμα δι' ἡμᾶς τοὺς Νεοημερολογίτας. Ἐδημοσίευσε, λοιπόν, ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» φωτογραφία τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Ν. Καζαντζάκη μὲ τὸ σχόλιο: «Αὐτὸ πού δὲν ἔπραξαν γιὰ τὸν Καζαντζάκη οἱ Νεοημερολογίτες, τὸ ἐπραγματοποίησαν οἱ Παλαιοημερολογίτες. Καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν των»!

Φαίνεται ὅμως, πῶς ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», «ἐφημερίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ἐνοχλήθηκε. Κι' ἔγραψε στὸ φύλλο τῆς (1.12.88): «Ὡστε, ἐτσι λοιπόν, τί Παλαιοημερολογικὴ, τί Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία! Γιὰ τὴν ἐκκλησιολογία τῆς συναδέλφου («Ὁρθόδοξος Τύπος») φαίνεται πῶς δὲν ὑπάρχει διαφορὰ!».

Τὰ συμπεράσματα τῆς «Ἐκκλ. Ἀλήθειας» εἶναι ἀσφαλῶς ἐντελῶς αὐθαίρετα. Διότι ἐμεῖς, ποτέ, οὔτε καὶ στὸ ἀνωτέρω δημοσίευμα ὑποστηρίξαμε τὴν θέσι

«τί Παλαιοημερολογικὴ, τί Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία. Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ». Ἀπεναντίας εἶπαμε ὅτι «αὐτὸ πού ΔΕΝ ἔπραξαν οἱ Νεοημερολογίτες, τὸ ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΑΝ οἱ Παλαιοημερολογίτες». Ἄλλα εἶπαμε ἐμεῖς, καὶ ἄλλα ἀντελήφθη ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια».

Πιστεύουμε πῶς ὑπάρχουν διαφορὲς μεγάλες μεταξὺ τῆς «Παλαιοημερολογικῆς καὶ Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας». Καὶ μερικὲς τέτοιες εἶναι:

1. Ἡ ἡγεσία τῶν περισσοτέρων κατὰ τόπους Νεοημερολογικῶν Ἐκκλησιῶν, δηλ. ἐπίσκοποι, λοιποὶ κληρικοί, θεολόγοι κ.τ.λ., ἔχουν ἀλωθῇ ἀπ' τὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Πιστεύουν πῶς εἴτε αἱρετικὸς εἶναι, εἴτε Ὁρθόδοξος, εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Γι' αὐτό, στὸ ἐξωτερικόν, ὅταν ἐτερόδοξοι ζητοῦν νὰ προσέλθουν σπὴν Ὁρθοδοξίᾳ, οἱ δικοὶ μας κληρικοὶ συνήθως δὲν τοὺς δέχονται, ἀλλὰ τοὺς λένε νὰ μείνουν ἐκεῖ πού εἶναι, γιατί, λένε, εἴμαστε τὸ ἴδιο πράγμα! Ἀκόμα, κι' αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, ἔστειλε συγχαρητήρια ἐπιστολὴ στὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῶν Οὐνιτῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» (15.11.88), τὴν ὁποία συγχαίρει «ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ (τῆς συμπληρώσεως 60ετίας) πάντας τοὺς κοπιᾶσαντας καὶ κοπιῶντας διὰ τῆς πολυτίμου αὐτῶν συμβολῆς εἰς τοὺς ποικίλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀγῶνας». Ἐν συνεχείᾳ εὐχεται «πλουσίαν καὶ καρποφόρον συνέχισιν τῶν τε ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν προσφορῶν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος». Καὶ καταλήγει: «Ἐπικαλούμενοι καὶ αὐθις ἐφ' ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας ὑμῶν πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, τοῦ δίδοντος ἡμῖν Λόγον Ἀληθείας..., διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν»!

Δηλαδή, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ συγχαίρει τοὺς Οὐνίτες, διότι ἐπὶ 60 ἔτη ἀσκοῦν διάβρωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχεται πλουσίαν καὶ καρποφόρον συνέχισιν τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Οὐνίτες καὶ ἐπικαλεῖται γι' αὐτὸ πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου!

Μέ άλλα λόγια θά μπορούσε νά ισχυρισθῇ κάποιος, ἀκολουθώντας τὴν συλλογιστικὴ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», καὶ γιὰ τὸν «Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφείμ ἰσχύει τὸ «τί Οὐνίτες, τί Ὁρθόδοξοι»!

Ἀπεναντίας, μεταξύ τῶν Παλαιομερολογιτῶν, εἴτε κληρικοὶ εἶναι αὐτοί, εἴτε λαϊκοί, δὲν θά βρῇ κάποιος, κανέναν Οἰκουμενιστὴ!

Εἶναι μικρὴ αὐτὴ ἡ διαφορὰ;

2. Ἡ ἡγεσία πολλῶν κατὰ τόπους Νεομερολογιτικῶν Ἐκκλησιῶν, δηλ. ἐπίσκοποι, λοιποὶ κληρικοὶ, θεολόγοι κ.τ.λ. ἔχουν ἀλωθῇ ἀπὸ τὸν μασωνισμό. Ἰσως, ὁλόκληρες τοπικὲς Ἐκκλησίες εἶναι βουτηγμένες μέσα στὴν Μασωνία! Ἐπώνυμοι ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες κατηγοροῦνται ὡς μασῶνοι. Κι' ὅταν ἐρωτῶνται, ἂ εἶναι μασῶνοι, ἀποφεύγουν ν' ἀπαντήσουν. Πρόσφατο παράδειγμα ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» (29.4.88), ἀπέφυγε νά πάρῃ θέσιν στὸ θέμα τῆς μασωνίας, γιὰ προσχώρησι στὴν ὁποία τὸν κατηγοροῦν διάφορα ἔντυπα.

Ἀντίθετα, μεταξύ τῶν Παλαιομερολογιτῶν, εἴτε κληρικοὶ εἶναι αὐτοί, εἴτε λαϊκοί, δὲν θά βρῇ κάποιος κανέναν μασῶνο!

3. Ἡ ἡγεσία πολλῶν κατὰ τόπους Νεομερολογιτῶν Ἐκκλησιῶν ἔχει ὑποταχθῇ εἰς τὸ ἄρμα τῶν κρατῶν, εἰς τὰ ὁποία αὐτὴ διαβιοῖ. Πολλὲς δηλ. Νεομερολογιτικὲς Ἐκκλησίες ἔχουν καταστή κρατικὲς ὑπηρεσίες. Πρόσφατο, κι' ὁδυνηρὸ παράδειγμα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν τελευταία περιπέτειά της μετὰ ἀφορμὴ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσία. Πλήρης ὑποταγὴ τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας μας στὸν Καίσαρα!

Ἀντίθετα, οἱ Παλαιομερολογίτες μέχρι πρότινος τοῦλάχιστον ἐδιώκοντο, ἐφυλακίζοντο, ἐξυρίζοντο ἀπ' τὸν Καίσαρα καὶ μέχρι σήμερα δὲν ἔχουν καμιὰ σχέσι μετὰ τὸ κράτος καὶ τὸν κορβανᾶ του.

Υπάρχουν, λοιπόν, διαφορὲς μεταξύ Παλαιομερολογιτῶν καὶ Νεομερολογιτικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι αὐτὲς καὶ πολλὲς ἄλλες. Καὶ θά υπάρχουν, ὅσο ἐμεῖς οἱ Νεομερολογίτες, κληρὸς καὶ λαὸς, δὲν κρατᾶμε ὅλοι ἀλώβητη τὴν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως! Ὅσον οἱ Ἐπίσκοποί μας, οἱ κληρικοὶ μας, οἱ θεολόγοι μας εἶναι μακριὰ ἀπ' τὴν Πατερικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὴν ὁποία τόσος λόγος γίνεται σήμερα, ἀλλὰ τόσο τὴν ἀγνοοῦμε.

Ὅλα αὐτὰ μῆπως σημαίνουν ὅτι πρέπει νά

γίνουμε Παλαιομερολογίτες; Σπεύδουμε νά διατυπώσουμε πρῶτοι ἐμεῖς τὸ ἐρώτημα αὐτό, γιὰ νά μὴν παραξηγηθοῦμεν καὶ πάλι ἀπὸ τὴν «Ἐκκλ. Ἀληθεία».

Ὅχι. Δὲν εἶπαμε τέτοιο πράγμα. Ἀλλωστε, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» πολλὲς φορές βρεθήκαμε στὴν δυσάρεστη θέσι νά ἐλέγξουμε ὠρισμένα σφάλματα τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Ἀλλὰ εἶναι ὑποκρισία νά θεωροῦμε τοὺς διαφόρους αἵρετικούς, ὡς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, ὡς «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», νά ἀναγνωρίζουμε τὰ μυστήριά τους καὶ νά θεωροῦμε τοὺς Παλαιομερολογίτες ὡς ἀντιχριστοὺς. Ἐ, ὄχι! Υπάρχουν θέματα ποὺ μᾶς χωρίζουν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέλουν νά εἶναι Ὁρθόδοξοι! Υπάρχουν βασικά θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα πράγματι διαφωνοῦμε μαζί τους, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι αἵρετικοί. Εἶναι ἓνα φρένο γιὰ ὅλους μας.

Μεταξύ Παλαιομερολογιτῶν καὶ Νεομερολογιτῶν ἀσφαλῶς ὑπάρχει κάποιον σχίσμα ἀπὸ τὸ 1924. Τὸ τονίσαμε κι' ἄλλες φορές, πῶς ἡ αἰτία τοῦ σχίσματος προκλήθηκε ἀπὸ μᾶς τοὺς Νεομερολογίτες. Ἦταν ἡ ἀντικανονικὴ καὶ βεβιασμένη ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Παπαδόπουλο.

Υπῆρξαν καὶ στὸ παρελθὸν σχίσματα στὴν Ἐκκλησία, ὅπως τὸ Μελετιανὸ στὴν Ἀντιόχεια, ἀπὸ τὸν ἅγιο Μελέτιο, τῶν Στουδιτῶν ἀπὸ τὸν ἅγιο Θεόδωρο κ.τ.λ. Δὲν εἴμεθα ὑπὲρ τῶν σχισμάτων. Καὶ προσευχόμεθα νά μὴν ἀποσχίζονται κληρὸς καὶ λαὸς ἀπὸ τὸν Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπό τους. Ἀλλ' ὅταν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος κακοδοξεῖ, τί πρέπει νά κάνῃ τὸ ποῖμνιο; Ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἐπίσκοπο στὴν αἵρεσι;

Ὅχι! Τὸ προβλέπουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι ὀρίζουν ὅτι δυνάμεθα νά ἀποκοπτοῦμε ἀπὸ τὸν αἵρετικὸ Ἐπίσκοπο, πρὸ τῆς καταδίκης του ἀπὸ Σύνοδο.

Τὸ παλαιομερολογίτικο ζήτημα εἶναι καυτὸ θέμα, πολὺ σοβαρὸ καὶ νομίζουμε ὅτι δὲν πρέπει νά τὸ ἀντιμετωπίζουμε μετὰ κακεντρέχειαν ἢ ἀσύγνωστη ἐπιπολαιότητα. Πολὺ περισσότερο, ὅταν ἐμεῖς δίνουμε ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νά ἐνεργοῦν, ὅπως ἐνεργοῦν ἔστω ἐνίοτε καὶ ὅταν σφάλουν. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει εἶναι προτιμώτεροι ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὰς, τοὺς μασῶνους, τὰ ὄργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Τόσοι καὶ τόσο ξεπουλοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν ὠρισμένες ἀκρότητες τῶν Παλαιομερολογιτῶν; Καὶ τὰ φορτῶνουμε ὅλα στὶς πλάτες τους;

Μέρος της πολυμελούς χορωδίας του Χοράρχη κ. Μιχαήλ Μακρή Καθηγητού της Μουσικής, ἐν τῇ Ποντιακῇ Στέγῃ Νικαίας.

Πρὸς
Τοὺς Ἐφημερίους τῶν Ἱερῶν Ναῶν
Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων.

Πανοσιώτατοι. Αἰδεσιμώτατοι

Διαβιβάζομεν Ὑμῖν τὸ συνημμένον ὑπ' ἀριθ. 196/18/9/88 ἔγγραφον ἡμῶν καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀναγνώσῃτε τοῦτο ἀπὸ τοῦ βήματος εὐκρινῶς πρὸς τὰ ἐκκλησιάσματα εἰς δύο κατὰ σειρὰν Κυριακάς, ἀναπτύξετε δὲ καὶ δι' ἰδίων λόγων τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου ποῦ προσπαθεῖται ὑφ' ἡμῶν, ὥστε νὰ γίνῃ περισσότερον καταληπτὸν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐπιδειχθῇ περισσότερον ἐνδιαφέρον.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ**

Πρὸς
Τὰ Ἐκκλησιάσματα Ἀθηνῶν -
Πειραιῶς & Περιχώρων.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία. Μεταξὺ τῶν φροντίδων καὶ καθηκόντων μας ἐναντι ὑμῶν τοῦ ποιμνίου μας ἀξιόλογον θέσιν ἐπέχει ἡ ἐπ' ἀνδρώσας τῶν ἀναλογίων τῶν ἐκκλησιῶν μας, διὰ τὸν καταρτισμὸν δεξιῶν καὶ ἀριστεροῦ χοροῦ ἱεροψαλτῶν, πρᾶγμα ποῦ στεροῦνται οἱ ἱεροὶ ναοὶ μας σήμερον.

Τὸ φαινόμενον ποῦ παρουσιάζεται δυστυχῶς κατὰ τὰς ἱεράς ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας δὲν εἶναι εὐχάριστον λόγῳ ἐλλείψεως ἱεροψαλτῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν πολλοῖς μὴ ἀποδόσεως κατὰ τὴν τέχνην τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων.

Οὕτω, διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ μεγάλου τούτου κενοῦ τῶν ἐκκλησιῶν, καθιερῶνται μαθήματα μουσικῆς εὐλογίαις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδ-

σκάλου κ. Μιχαήλ Μακρῆ μέλους ἐκλεκτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος κατέχει ἄριστα τὴν διδακτικὴν τέχνην ὡς διδάκτωρ εἰς σχολάς.

Καλοῦμεν ὁθεν ὅλους τοὺς νέους μας μικροὺς καὶ μεγάλους ὅπως προσέλθετε προθύμως εἰς τὸ παρὸν πατρικὸν προσκλητήριόν μας ἐπωφελοῦμενοι τῆς εὐκαιρίας διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, τόσον ἀναγκαίης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἢ ὅποια στολίζει αὐτὴν καὶ εὐφραίνει τὸ πλήρωμα τῶν ἐκκλησιαζομένων, μετὸν ἀπώτερον βεβαίως σκοπὸν ποῦ εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ!

Πρὸς τοῦτο, προτρέπομεν ἐπίσης καὶ τοὺς γονεῖς ὅπως ἐπιδείξουν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον καὶ φροντίσουν μετ' ἐνδιαφέρον ν' ἀποστέλουν ἀνελλιπῶς τὰ παιδιὰ των εἰς τὸ μουσικὸν σχολεῖον διὰ τὸν καταρτισμὸν των, οἱ ὅποιοι καὶ θὰ τὰ θαυμάζουν αὐριον.

Πανηγυρὶς Ἁγίου Νικολάου ἐν Σαλαμίνι

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1988 ἐπανηγύρισεν τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Νικολάου (ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Αἰκατερίνης) μετ' ἀριθμὸς κόσμου καὶ ἐκλεκτοῦ ἱερατείου.

Ὁ ἱεροκέρυξ κος Χρῆστος Χαλβατζῆς ὁμιλῶν κατὰ τὸ κοινωνικὸν διὰ τὸν πανάγιον ἱεράρχην Νικόλαον ἀναφέρθη εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν ὅτι «Ἀστὴρ Ἀστὴρος διαφέρει ἐν δόξῃ» καὶ ὅτι ὁ ἐορταζόμενος Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ἀστὴρ πρώτου μεγέθους ἐν τῷ Οὐρανίῳ στερεωμάτι.

Ἐπηκολούθησε τράπεζα ἀγάπης, ὡς εἴθεσται, πρὸς εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν κλήρου καὶ ἐκκλησιασματος.

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ

Ἡ πανηγυρὶς τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου μετὰ τῶν σχετικῶν φωτογραφιῶν τῆς λιτανείας τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Πανήγυρις Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ Ἀμφιάλης

Τὴν 11ην Νοεμβρίου 1988 ἡμέραν Πέμπτην ἐπανηγύρισε ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ εἰς Ἀμφιάλη. Τὴν παραμονὴν τὸ ἀπόγευμα ἐψάλη μέγας κατανυκτικὸς ἐσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. κ. Γεροντίου καὶ τοῦ Γέροντος τῆς Μονῆς Σεβ. Στεφάνου καὶ τῶν πανοσ/των ἀρχιμανδριτῶν Ἀζαρίου Ὡρολογᾶ καὶ Γεροντίου Λουδάρου καὶ τῶν ἱερέων π. Καλλινίκου καὶ π. Ἰωάννου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν μὲ ἰδιαιτέραν λαμπρότητα ἐτελέσθη ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ θεία λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. κ. Γεροντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Στεφάνου καὶ Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσ/των ἀρχιμανδριτῶν Μεθοδίου, Χρυσοστόμου, Γεροντίου καὶ Παχωμίου καὶ ἄλλου ἱερατείου.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἀπεύθυνε εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσελθόντων πιστῶν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. Ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος δὲν ἔλαβεν χώραν λόγῳ τῶν δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν.

Ἐπικολούθησεν τράπεζα ἀγάπης εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας πιστοὺς.

Ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ θαυματοουργοῦ

Μὲ τὴν ἐπιβεβλημένην λαμπρότητα ἐτελέσθη εἰς τὴν φερώνυμον Ἱερὰν Μονὴν τῆς Γεροντίσης Μαρίνης εἰς τὸν Κορυδαλλόν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χωροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, τῆς παραστατομένου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πανοσιωτ. Ἱερομονάχου π. Θεολόγου Ἀποστολοπούλου, τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν τοῦ Γεροντίου Λουδάρου, Μεθοδίου Δεσποτίδη καὶ τῶν αἰδ. ἱερέων Καλλινίκου Μουράτογλου καὶ Ἰωάννου Μουράκη.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν, ἐτελέσθη ἡ θεία πανηγυρική λειτουργία, χωροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Γεροντίου, καὶ λειτουργοῦντος τοῦ ἐφημερίου πατρὸς Θεολόγου Ἀποστολοπούλου Ναοῦ ἀσφυκτικῶς πληρωθέντος ὑπὸ τῶν πιστῶν.

Τὸν Θεῖον πανηγυρικὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ φιланθρωπικὴν δρᾶσιν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τὸν ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν «ἐνα τῶν δημοφιλεστέρων καὶ ἀξιολογοτέρων μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ εὐχηθεὶς εἰς τὴν ἀσθενοῦσαν Γερόντισσαν Μαρῖναν ταχεῖαν θεραπείαν καὶ ἀνάρρωσιν «πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου της».

Ἠκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος, τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἐφημερίου καὶ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν Γεροντίου Λουδάρου, Παχωμίου... καὶ Δαμασκηνοῦ Παπαμάρκου, καὶ πλήθους πιστῶν.

Προσφέρθησαν ἀναψυκτικά.

Συγχαίρομεν τὴν κτήτορα καὶ καθηγουμένην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γερόντισσαν Μαρῖναν, τὴν θεοτίμητον Συνοδεῖαν της, τὸ ἄξιον ἐφημέριον πανοσ. ἱερομόναχον π. Θεολόγον, τοὺς ἱεροψάλτας ἐπιτρόπους καὶ τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, μὲ τελείως ἀποκατεστημένην τὴν ὑγείαν τῆς σεβασμίας ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς Μαρίνης.

Ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας.

Ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐν Πειραιᾷ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου μεγαλοπρεπῶς. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, τοῦ πανοσ. ἀρχιμανδριτοῦ κ. Ἀζαρία Ὡρολογᾶ καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ αἰδεσιμ. π. Καλλινίκου Μουράτογλου.

Ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ὠμίλησε καταλλήλως. Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ἐτέλεσε τὴν θείαν πανηγυρικήν λειτουργίαν ὁ Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου π. Καλλινίκου, ἐνῶ ὁ ἀπέριτος Ναὸς ἦτο κατάμεστος ὑπὸ πιστῶν.

Τὸν Θεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς ἰδιαίτερος εἰς τὸν Ἀπόστολον Φίλιππον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου σεμνύεται ὁ Ναός, χαρακτηρίσας τοῦτον «προνομιούχον Ἅγιον, ὡς συγκαταλεγόμενον μεταξύ τῶν Ἀγίων Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ».

Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ Ναοῦ ἀπόστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν

συμμετείχε και ο πολυσέβαστος αιδεσιμολογιώτατος π. Νικόλαος Καλοσκάμης.

Προσεφέρθησαν αναψυκτικά. Συγχαίρομεν τὸν ἄξιον ἐφημέριον τοῦ πανηγυρίσαντος Ναοῦ π. Καλίνικον Μουτάτογλου, τοὺς κτήτορας αὐτοῦ σεβαστὴν Αἰκατερίνην Ζωϊδάκη καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἀξιότιμον κ. Φίλιππον Ζωϊδάκην, τοὺς ἱεροψάλτας, ἐπιτρόπους καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τοῦ Ναοῦ, εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου.

Πανήγυρις Ἀγίου Σπυρίδωνος Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ ἐν Σαλαμῖνι.

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1988 ἡμέραν Κυριακὴν ἐπανηγύρισεν ὁ φερώνυμος Ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ἐν Σαλαμῖνι, ἱεουργοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κου Γεροντίου καὶ τοῦ Πενταπόλεως κου Καλλιπίου.

Οἱ ἅγιοι ἐκλεκτοὶ Ἐπίτροποι τοῦ Ναοῦ καὶ ἡ προϊσταμένη γερόντισσα Χριστονύμφη ἐπὶ ἡμέρας ἐπὶ ποδὸς διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τῆς ἑορτῆς. Ὁ Ναὸς περικαλλὲς καὶ πανηγυρικὸς ἐδέχθη τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ τὸσον ἐν Σαλαμῖνι ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ θεία λειτουργία ἐν μέσῳ τῶν ἄνω ἱεραρχῶν πλαισιουμένων ἀπὸ τὸν ἀρχ/την Πολυκάριο Μπεγνὴν καὶ τὸν πρωτοπρεσβύτερον Κων/νον Βελέντζαν μὲ δεξιὸν ἱεροψάλτην τὸν μουσικὸν κ. Ἰωάννην Περδικούρη καὶ τὸν καλλιφώνον Ἰωάννην Συμεωνίδην ἔδωσαν τὴν πρέπουσαν Βυζαντινὴν αἴγλην.

Κατ' αὐτὴν ἐγένετο καὶ ἡ χειροθεσία τοῦ ἱεροκήρυκος κου Χρήστου Χαλβατζῆ εἰς Πρωτονοτάριον ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς ἀτμοσφαίρας.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁ Ἅγιος Πενταπόλεως ὁμίλησε πρεπόντως ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ καὶ ἡ ἐμβριθὴς ὁμιλία του εἶχε ἰδιαίτερον ἀπήχησιν εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκκλησίασμα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐγένετο καὶ ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος μὲ ὄλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν τάξιν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησεν τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς μας καὶ τὸ ἱερατεῖον. Ἀξίζει ἰδιαίτερος ἐπαινος εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἐπιτρόπους καὶ τοὺς ἀφανεῖς ἐργάτας (τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν) ποὺ ἐλάμπρυναν τὴν πανήγυριν, μὲ τὴν φροντίδα καὶ ἀγάπην. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Δήμαρχος Σαλαμίνος κος Μπεγνῆς ἐπεσκέφθη τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας προδίδων ἀνάλογον αἴγλην καὶ λαμπρότητα.

Ἑορτὴ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Δημητρίου ἐν Ἀμφιάλῃ Πειραιῶς

Κατὰ τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1988 ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ Ἐκκλησιάσματος καὶ πλουσίου ἱερατείου. Ἐκτὸς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κου Γεροντίου συνελεπούργησαν οἱ Μητροπολίται Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κος Στέφανος, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερεῖς κος Παῖσιος καὶ Αὐλῶνος κος Βικέντιος.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁμίλησε ἅγιος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐτολμίαν καὶ κομψότητα γλώσσης καὶ συνεκίνησεν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Μοναστικὴ ἀδελφότης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Γερόντισσαν Θέκλαν ἐνεφάνησαν τὴν ἑορτὴν εἰς πλαίσια πνευματικῶς ἄρτια εἰς δὲ τὴν παρακειμένην αἶθουσαν προσεφέρθησαν πλούσια καὶ ἀφθονα ἀναψυκτικά.

Ἅγιος Σπυρίδων Σαλαμίνος

Τὴν Ε΄ Κυριακὴν Λουκᾶ ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κος Γερόντιος κατὰ τὸ ἐπήσιον μνημόσυνον τῆς μητρὸς τοῦ π. Πολυκάρπου Μπεγνῆ, μακαριστῆς Ἀργυρῶς ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁ Μητροπολίτης κος Γερόντιος ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ Ἀποστόλου καὶ γενικῶν θεμάτων, μὲ τὸν πατρικὸν καὶ ἐπαγωγικὸν τρόπον κατευχαριστήσας τὸ πλήρωμα. Παρετέθη καφεὲς εἰς τὴν παρακειμένην αἶθουσαν τῆς Ἐκκλησίας.

Πανήγυρις ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμῖνι

Τὴν 25ην Νοεμβρίου 1988 ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμῖνι χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κου Γεροντίου συμπραστατοῦμένου ὑπὸ τοῦ ἀρχ/του π. Πολυκάρπου Μπεγνῆ π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ π. Κων/νου Βελέντζα ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁμίλησεν ὁ οἰκείος Μητροπολίτης ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τῆς πανευφήμου καὶ πανσόφου Αἰκατερίνης καθὼς καὶ τὰ τῆς ἀπολογίας τῆς ἁγίας ἐνώπον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ σκηνώματός της ὑπὸ Ἀγγέλων εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησεν πλουσία τράπεζα ἰδιαίτερα φροντισμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν Πελαγίαν ὅχι μόνον διὰ τὸ ἱερατεῖον ἀλλὰ καὶ δι' ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.